

8 F.

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

IN NEDERLAND 60 C.

NR 17

SPECIAAL NUMMER GEWIJD
AAN DE RUIMTEVAART

De sterren

DE mens heeft steeds heimwee naar de sterren. Wanneer hij 's nachts naar de hemel kijkt, ziet hij duizenden sterren schitteren en iedere ster is een onbekende wereld. In dat groots nachtelijk schouwspel wordt de mens zich bewust van zijn nietigheid, maar ook van zijn grootheid, want hij weet dat hij iedere dag de grenzen van het mogelijke verder kan verzetten dank zij de wetenschap. Daarom zwijgt de mens, en droomt...

Hij heeft reeds zoveel wonderen verwezenlijkt. Waarom zou hij de aarde niet verlaten om zich naar een van de sterren te begeven en daar een nieuwe wereld te stichten? Ja, waarom niet? De geleerden verzekeren ons, dat deze droom zal verwezenlijkt worden. En wij geloven hen!

Daarom hebben wij dit nummer van « Kuifje » in het teken gesteld van de ruimtevaart.

Kuifje

HET MYSTERIE VAN CHEOPS

VOLGENS sommige Egyptologen wisten de oude Egyptenaren heel wat af over de zon. Zij verklaren dit als volgt: indien men de hoogte van de pyramide van Cheops (148.208 m) vermenigvuldigt met 1.000.000.000, heeft men de afstand van de aarde naar de zon. De duim, lengtemaat uit de Egyptische Oudheid, was 0,0094 m. Indien men dit cijfer vermenigvuldigt met een miljard verkrijgt men de afstand die de aarde om haar as aflegt in 24 uur. De moderne Egyptologen en de geleerden van thans hebben bewezen dat deze cijfers louter toeval zijn. Er zijn echter Egyptologen die er aan vasthouden dat de pyramidenbouwers meer wisten dan wij. We zullen deze geleerdentwist hier maar in het midden laten en de pyramide van Cheops, de grootste van Egypte, als prachtig bouwwerk bewonderen!

DE ON

RUIMTEMANNETJES

In de Verenigde Staten worden er proefnemingen gedaan om uit te maken in hoe verre de piloten de reizen in de ruimte verdragen. Er zijn vrijwilligers die zich gedurende verschillende dagen laten opsluiten in kleine, donkere en totaal geluids vrije cellen. Een van deze vrijwilligers meende op een bepaald ogenblik dat hij eekhoortjes achter elkaar aan door een sneeuwveld zag huppelen. Een andere was er van overtuigd dat een miniatuurraket hem met papierpropfen bestookte... De gevolgen van het gebrek aan slaap worden eveneens met zorg bestudeerd.

Men sluit vrijwilligers in een stuurhut op. Daar moeten zij nu zonder onderbreking gedurende dertig uren het dashboard in het oog houden, de hefboomen ophalen, op de knoppen drukken, enz., kortom alles wat een piloot aan boord van een vliegtuig doen moet. Op een gegeven ogenblik was een van deze piloten-proefkonijntjes zo moe dat hij meende dat het dashboard smolt en druppel voor druppel op de grond liep. Een andere zag een rijpaard dat hem toelachte, en een derde meende dat hij verplicht was telkens een beide kleine ruimtemannetjes te verjagen, die om hem te plagen de wijzer van de snelheidsmeter roofden en verborgen.

ONS ZONNESTELSEL

Om je een klein idee te geven van de afmetingen van ons zonnestelsel, veranderen we in gedachten de zon tot een bol met een diameter van 15 cm. Om de verhoudingen te respecteren zouden we Mercurius nu moeten plaatsen op 6 m van deze bol. Venus op 11,30 m, de aarde op 15,60 m, Jupiter op 78 m, Saturnus op 148 m, Uranus op 304 m, Neptunus 470 m en Pluto op 613 m.

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

Onder ons... Onder ons... Onder ons...

BEKENDE RUIMTE

EEN FANTASTISCHE HYPOTHESE

INDIEN een piloot zou kunnen inschepen in een ruimteschip en vliegen met een snelheid die de snelheid van het licht benadert, zou de tijd voor hem honderd keren trager verlopen dan de tijd van de mensen op de aarde. Indien zijn reis voor hem twintig jaar zou duren, dan zou hij slechts na enkele eeuwen weer op aarde terugkomen; althans volgens de berekening van de tijd op aarde.

Veronderstellen we dat de piloot de aarde door een telescoop bekijkt. Voor hem zou de aarde niet draaien, de stromen niet vloeien. Hij zou de vliegtuigen roerloos in de lucht zien hangen en de parachutisten geïmmobiliseerd tussen hemel en aarde. De uitlag daarvan is eenvoudig: hij zou zich geen reukenschap kunnen geven van een beweging, vermits hij zich van de voorwerpen verwijderd met de snelheid van het licht zelf.

DE KINDERJAREN VAN EEN RAKETSPECIALIST

WE hoeven het je niet meer te vertellen, je weet reeds dat Werner von Braun en Dornberger een fantastische carrière hebben gemaakt en dat zij thans in de Verenigde Staten op de handen worden gedragen.

Wist je, dat beide grote raketspecialisten reeds van in hun kinderjaren raketten bouwden en dat zij steeds geboeld waren door de ruimtevaart en alle problemen hieraan verbonden? Dornberger interesseerde zich zodanig voor zijn raketten, dat hij er zijn andere studies voor verwaarloosde. Zijn vader was daarmee alles behalve in zijn schik en zei hem op zekere dag:

— Ik begrijp dat je een hobby hebt, maar voor een hobby kun je de ernstige studies niet verwaarlozen. Dat gaat te ver! Bovendien zie ik niet goed in wat je ooit met zulke raketten zoudt kunnen aanvangen!

Van dit ogenblik af droomde de kleine Dornberger er van zijn vader te bewijzen dat een raket wel degelijk voor iets diene kan. Het was in de winter en hij verbleef in een dorpje van Tirol, dat door de overvloedige sneeuwval totaal geïsoleerd was. Het duurde twee à drie dagen om de post van het dorpje naar de nabijge stad of van de stad naar het dorp te brengen en toen zei Dornberger:

— Ik los die zaak op! Kijk, met de raket die ik gemaakt heb, stuur ik de post van hier naar de stad in enkele seconden!

Hij haalde de post van het dorpje af, verpakte de brieven, hing ze aan zijn raket en schoot deze af. Tot grote verbazing van iedereen landde de raket precies op de plaats die de jonge Dornberger had aangegeven. Zijn experiment was schitterend geslaagd!

VOORALEER DE SPRONG TE WAGEN...

ENKELE vrijwilligers maakten reeds riskante reizen in de ruimte. In februari werd de vrijwilliger Donald Farell opgesloten in een soort van stalen ei, volledig geïsoleerd en onder druk geplaatst. Dit gebeurde in de laboratoria van de ruimtegeneeskunde te San Antonio. Zonder de grond van Texas te verlaten, evolueerde Donald Farell gedurende zeven dagen in dezelfde condities als deze waarin de ruimterelizers hun groot avontuur zullen ondernemen. Met talrijke draden, die zijn fysiologische en cerebrale reacties moesten overbrengen, bleef Farell heel de tijd verbonden met het labora-

rium. Hij las, hij zong en keek regelmatig naar zijn boordinstrumenten. De geneesheren waren verbaasd over het weerstandsvermogen van de ruimterelizer. Toen hij uit zijn cel mocht, glimlachte Farell triomfachtelijk. Waarom? Wel, luister. Farell droomde er reeds als kind van piloot te worden en vervaardigde reeds op achtjarige leeftijd kleine vliegtuigen. De geneesheren weigerden hem

te aanvaarden als piloot omdat hij aan hoortoorts lijdt!

★

Een maand later kropen vijf andere piloten in de hut van een bombardementsvliegtuig van 5 m op 2,50 m. In deze kleine ruimte deden zij, zonder evenwel de grond te verlaten, een lange vlucht door de ruimte. Gedurende heel de tijd waren de vijf vrijwilligers opgeruimd en fit. Op ieder ogenblik konden zij wiskundige vraagstukken, die hen langs de radio werden gegeven oplossen. Het beste bewijs dat hun hersens vlug en normaal werkten.

Je kan ze opstellen in de tuin, weide of bos, tijdens je vakantie of tijdens een vrije namiddag. Ze beschermt je tegen de regen. Net als de echte cowboys monteert en demonteert je ze in twee minuten. Ze is groot: 1 m 50 x 1 m 20 en 1 m hoog. Je kan er samen met je vrienden een schuilplaats vinden. Ze is in stevig linnen en prachtig versierd met Far West-motieven. Iedereen zal ze bewonderen. Het aantal tenten is beperkt, schrijf dus nog vandaag.

GESCHENK BON. — Stuur me onmiddellijk uw cowboytent met de garantie dat U ze terugneemt wanneer ik niet tevreden ben. Voeg er als geschenk een laso « Coral » aan toe.

Standaard model 295 F.
Luxe model, geel, geïmpregneerd 385 F.
Ik betaal aan de postbode + de verzendingskosten.

Adres: L'ARFEX, Genèvestr., 469 T, Brussel 3 (Tel. 15.68.71).

IN « KUIFJE » LEES JE VOLGENDE WEEK: HET LEVEN VAN ROSSINI

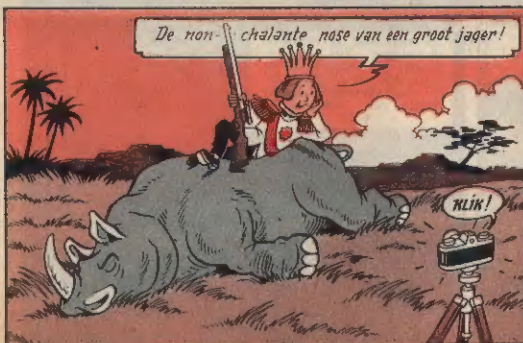
volledig rekenverhaal door Dino Athanasiu.

★

TANTE ZENOBIË EN DE HUURDER

Een humoristische geschiedenis door Marechlo.

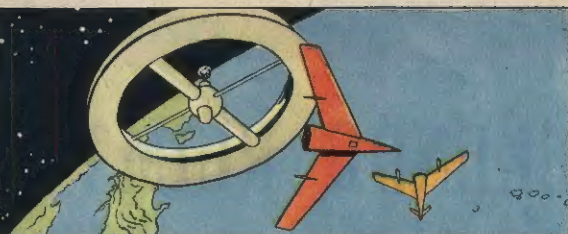
DOOR WILLY VANDERSTEEN

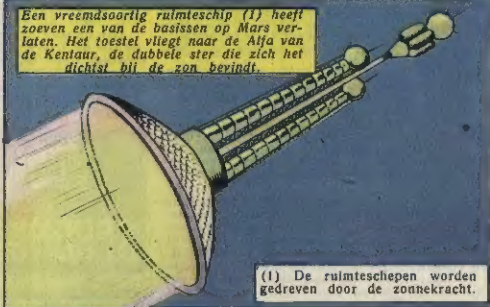
DE PLANEET OMEGA

DOOR A. WEINBERG

SINDS het moment waarop de eerste kunstmatige satellieten in het luchtruim werden geschoten, zijn jaren voorbij gegaan... Vandaag zweven er ontelbare reusachtige satellieten rond de aarde, bemand met mensen die er in observatoria, laboratoria en relais-stations werken.

Een vreemdsoortig ruimteschip (1) heeft zoeven een van de basissen op Mars verlaten. Het toetst vliegt naar de Alfa van de Kentaur, de dubbele ster die zich het dichtst bij de zon bevindt.

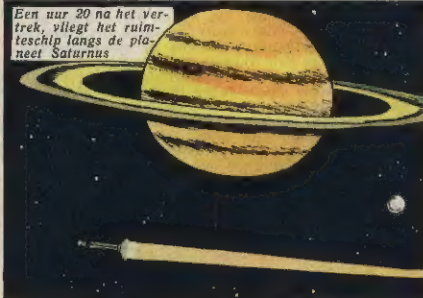

(1) De ruimteschepen worden gedreven door de zonnekracht.

De maan zelf dient als springplank voor de ruimtevaarders. Ze ondernemen talrijke interplanetaire tochten. Op het maanlandschap verrijen verschillende geklimatiseerde stations. Er werden stations gebouwd op Mars en Venus...

Een uur 20 na het vertrek, vliegt het ruimteschip langs de planeet Saturnus

De bevelhebber van het ruimteschip is kapitein Grey. Zijn onmenselijkheid wordt de oorzaak van het drama dat we zullen beleven.

De marconist noteert een radioboodschap

S.O.S... S.O.S... Ex... expeditie... Gierlier... op Titaan... S.O.S...

Een noodsein! Ik moet de kapitein waarschuwen...

Dat moet een noodsein van professor Gierlier zijn. Die is verdwenen tijdens een exploratievlucht naar Saturnus... Hij is dus op Titaan geland, de maan van Saturnus...

Gierlier?... Maar zijn zoon is toch uw luitenant! Hij bevindt zich hier aan boord! Wat een toeval!

Nee, we kunnen de schipbreukelingen niet helpen. Anders zullen wij geen brandstof genoeg meer hebben om naar Mars terug te keren...

Wel, laat ons dan het Marsstation verlaten. Ze zullen een hulpraket sturen!

Denk je dat? Indien de redders te laat komen, zullen ze het me kwalijk nemen Gierlier niet zelf te hulp gesnel te zijn... We kunnen beter bij onze terugkeer het Marsstation waarschuwen.

Plicht vóór alles, Derbois! Onze opdracht luidt: de geheimzinnige planeet Omega verkennen, die door onze radiotelescopieën werd ontdekt. De ontledingen van de spectrografen hebben aan het licht gebracht dat er zich rond deze planeet een atmosfeer bevindt. Het is dus een bewoonbare planeet... We moeten er onze vlag planten.

Vooruit, geen scrupules, Derbois!

De marconist is verplicht te zwijgen... Vijf uur later bereikt het ruimteschip de grens van het zonnestelsel. De interplanetaire wordt thans een interstellaire vlucht...

Drie lange weken gaan voorbij.
Het ruimteschip vliegt verder
in de richting van de Alfa van
de Rentaar...

Aan boord schijnt
kapitein Grey
de ongelukkige
schipbreukelingen
vergeten
te hebben...

We naderen het doel, Gerlier!

Mijn vader zou beaamt deel uit-
maakt hebben van deze expedi-
tie, indien men hem had te-
ruggevonden... Hij is niet
dood!

Hij had grote zuur-
stofreserves meege-
nomen...

Je moet nog niet
wanhopen...

Plotseling...

Kapitein!
De planeet!

Kapitein Grey loopt naar de periscoop
en bemerkt de planeet Omega, in het
zichtveld van de boordradar.

Mijn opdracht is geslaagd!

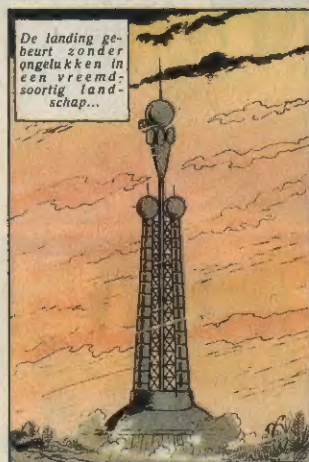

Opgepast! Hou de re-
servemotoren klaar, en
zie het landingsgestel
na...

Enkele minuten later...

...3 ...2 ...1! Stop de
de elektro-motor! De
hulpmotoren moeten in
tegen-reaktie ingescha-
keld worden...

De landing ge-
beurt zonder
ongelukken in
een vriend-
soortig land-
schap...

Een anelle ontleding van de atmosfeer be-
vestigt de optimistische vooruitzichten.

We kunnen ade-
men. We hebben
geen zuurstof-
flessen nodig.

We zullen in groepen van drie de
omgeving verkennen. Niemand mag
zich verder dan vijf kilo-
meter begeven.

En met klop-
pend hart zet-
ten de astro-
nauten de
eerste stap
op de nieuwe
wereld.

Ik ben de Chris-
toffel Columbus van
het ruimtesaar-
tijdperk!

Het lijkt of deze planeet nog maar
aan het begin is van haar be-
staan. Zij herinnert aan onze
voorgeschiedenis met al haar gevaren!

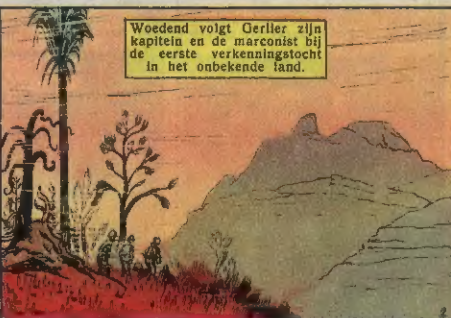

Met onze bazooka's moeten we geen enkel
dier of bewoner van deze planeet vrezen...

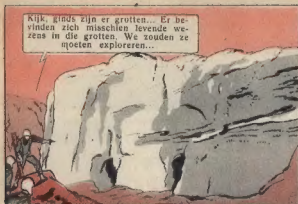
We komen deze we-
reld toch niet uit-
roelen!...

Ik kan uw commentaar missen,
Gerlier. U zult me met Derbois
vergezellen...
Vooruit!

Woedend volgt Gerlier zijn
kapitein en de marconist bij
de eerste verkenningstocht
in het onbekende land.

Kijk, ginds zijn er grotten... Er bevinden zich misschien levende wezens in die grotten. We zouden ze moeten exploreren...

Vooruit, Derbois, ga kijken! Ik zal met Gerlier de uitgang bewaken. Je bent toch niet bang?

Geen sprake van, kapitein!

Derbois dringt de grot binnen, maar enkele seconden later slaakt hij een kreet:

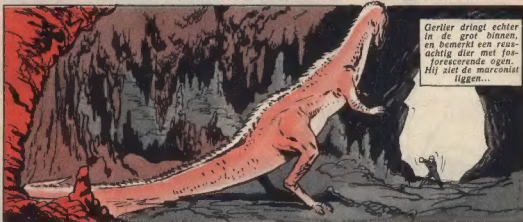
HULP!

Het hulpgeroep jaagt kapitein Grey op de vlucht...

Maar, kapitein...

We moeten vluchten!

Gerlier dringt echter in de grot binnen, en bemerkt een ruisachtig dier met fluorescerende ogen. Hij ziet de marconist liggen...

Gerlier schakelt het dier uit met een goedgemikt schot van zijn bazooka.

Hoe stel je het, jongen?

Het is met mij afgelopen. Jij hebt me willen redden, maar ik ben een ellendeling!...

En de marconist vertelt aan Gerlier dat zijn vader nog leeft en dat hij de boodschap heeft verzwezen op bevel van de kapitein.

Ik ben laf geweest.

Wat een schurk! De S.O.S.-sinnen niet eens beantwoorden!

Blijf staan, Gerlier!

Kapitein Grey!

Je schot en het gebrul van het monster hebben me je overwinning gemeld. Ik ben teruggekeerd en heb alles gehoord!

Oa achteruit, Gerlier, of anders schiet ik! Achteruit!

Ik zal misschien iets vinden...

Plotseling stort Gerlier in een afgrond...

Die zal niet meer vertellen dat ik de expeditie van zijn vader niet heb gerd.

De ellendeling scheurt zijn klederen, en keert dan terug.

Er is een groot ongeluk overkomen aan Derbois en Gerlier. Ze zijn in de klauwen van een voorhistorisch dier gevallen. Ik heb nog tijdig de vlucht kunnen nemen...

Drie dagen gaan voorbij... Er doen zich voortdurend nieuwe incidenten voor... Er komen allerlei reusachtige voorhistorische dieren opdagen, en tot overmaat van ramp zinkt de raket in de sponsachtige grond... De bemanning wil deze onherbergzame wereld zo spoedig mogelijk verlaten...

Kapitein Grey ziet zich door de ontevredenheid van zijn manschappen gedwongen het vertrekken te geven. Maar hij smeekt grote plannen...

Ik zal weldra terugkeren met een hele vloot ruimteschepen!

Plotseling doet een gerucht hem opschrikken... Achter hem bemerkt hij een menselijk wezen...

Grey wordt door paniek overvallen...

Een voorhistorisch mens! Hulp!

Verschrikt vlucht hij recht voor zich uit. De onbekende laat hem lopen.

Hij beweegt zelfs niet, wanneer de schildwachten komen opdagen

Het was toch de kapitein die riep... Kijk!

Een lichtstraal...

Maar dat is Gerlier!

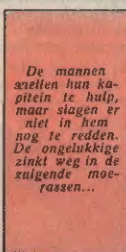
Honger! Ik heb honger!

We dachten dat je dood was, luitenant.

Een kreet doet de manschappen opschrikken.

Dat is weer de kapitein! Hij is in de moerassen gezonken.

De mannen stellen hun kapitein te hulp, maar slaan er niet in hem nog te redden. De ongelukkige zinkt weg in de zuigende moerassen...

De raket ontbreekt Gerlier de laatste rat van de...

De hemel zij dank: de rotspleet waarin ik viel, lag vol huiden. Ik ben er uitgeraakt, maar het heeft drie dagen geduurd, want de wanden van de rotskloof waren buitengewoon glad.

Er wordt onmiddellijk een oproep uitgezonden naar het relaisstation op Mars om de positie van de Gerlier-expeditie te signaleren.

we zullen een hulpkrakket zenden om de verbinding tot stand te brengen.

De zoon van professor Gerlier mag met de andere raket zijn vader ook in hulp snellen. Misschien zal hij Titaan nog voor ons bereiken.

Voor de schipbreukelingen op Titaan was de beproeving ten einde. Het zal niet lang meer duren eer verschillende raketten zich naar de planeet Omega zullen begeven om daar een nieuwe wereld te stichten.

VERBODEN

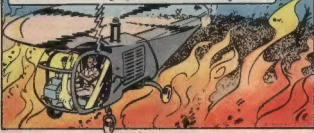
De expeditie Ribiero wordt verrast

De mensen vluchten voor de natuurramp... Af en toe worden ze ingehaald door een dier dat achtergebleven was.

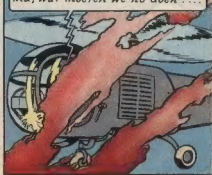

Intussen overvliegt de geheimzinnige helikopter, die Ribiero moet in de gaten houden, de savanne...

Hallo, Nene-Nyama, wij hebben uw bevelen uitgevoerd en de sektor waarin de expeditie Ribiero zich waarschijnlijk bevindt, in brand gestoken.

De brand neemt fantastische afmetingen aan... Hallo, Nene-Nyama, wat moeten we nu doen?

Wat gebeurt er?

HALT! We kunnen niet verder meer... De weg naar het kamp is versperd... We moeten naar de rivier... **SNEL! SNEL!**

En weldra ontstaat er paniek. De negers verlaten zijlings het kamp en snellen naar het water.

En de bagage! We mogen de bagage niet vergeten... Anders zou Musungui kwaad zijn...

Mamizelle, jij niet mogen hier blijven... Jij lopen... Lopen...

Je moet je niet zo opwinden, Napoleon, de rivier ligt maar op enkele honderden meters hier vandaan...

Ik heb nog de tijd om de kostbare instrumenten van de professor mee te nemen...

Ho neen! Het vuur loopt te hard!

Maar een plotselinge verandering van windrichting snijdt hen de terugtocht af.

AA! We zijn er aan! De vlammen hebben de bomen reeds aangetast!... **MAMA!**

Vooruit! We kunnen daar nog door geraken!

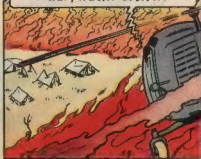
Neen... Het gaat niet... Daar zijn moerassen...

Maar **HO!**... **ALO** ons gered... Indelen niet opgepeuzeld door de krokodillen... **Vlug! Vlug!**

Hallo! Nene-Nyama! We hebben het vuurwerk gevolgd en het kamp van Ribiero ontdekt. Het is verlaten... Maar, wacht even...

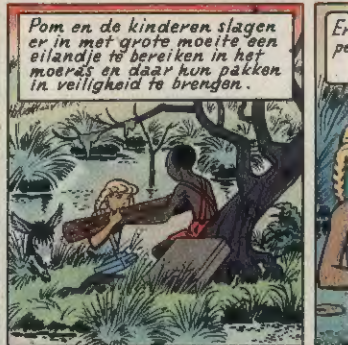
N ZONE

Tekst en tekeningen
door Frans Greenhals

door een brousebrand en moet vluchten...

Kijk, daar is het moeras! Het water zal de duivelse vlammen tegenhouden.

Pom en de kinderen slagen er in met grote moeite een eilandje te bereiken in het moeras en daar hun pakken in veiligheid te brengen.

Holala! Het gaat slecht! Je meesteres is zo koppig als jij, Pom, en ze sleet zich bloot aan een groot gevaar!

Onbewust van het gevaar dat haar bedreigt, bereikt Maggy het kamp. Een van de tenten staat reeds in brand...

Om zoveel mogelijk voorwerpen te kunnen redden, maakt het dapper kind een pak met een tentzeilen sleept het moedig achter zich aan.

Het knetteren van het vuur heeft het landen de helikopter, die dichtbij is neergestreken onopgemerkt laten voorbijgaan. Een man uitgestapt en loopt naar Maggy...

Ho, wie is dat?

Water! Eindelijk!

Het was hoog tijd. Ik ben bijna verstikt...

Het duurt een tijdje eer de mannen weer op adem komen.

We mogen van geluk spreken aan de vuurdoop ontsnapt te zijn!

De tocht

STRIJD OM DE RUIMTE

Op 31 januari, om 5 uur in de namiddag, speelde president Eisenhower bridge met drie vrienden. Hij wou juist de hartenheer uitspelen als zijn sekretaris naderde en hem toefluisterde:

— Jupiter C wordt deze nacht gelanceerd. De hand van de president trilde en zijn kaart viel geruisloos op het groene tapijt. Icke speelde voort, maar zijn gedachten waren beslist elders. Ze waren te Cap Canaveral.

DE GELEERDEN HEBBEN HET DRUK

SEDERT maanden hielden de Amerikanen het oog gevestigd op de experimentele raketbasis van Cap Canaveral. Sedert de Russen hun Spoetnik I en Spoetnik II hadden gelanceerd, wachtten de Amerikanen vol ongeduld op hun eigen kunstsatelliet. Eindelijk was het dan zo ver; men kon het experiment wagen. Het weer was echter gedurende vier dagen uiterst slecht en zo moest het lanceren van de raket van dag tot dag uitgesteld worden. Een menigte reporters en nieuwsgierigen trappelvoetten van ongeduld... Een oranje steekvlam verlichtte eensklaps het lanceerplatform en langzaam, te midden van een oorverdovend lawaai, steeg de Jupiter ten hemel op. De geleerden en de technici slaakten een zucht van verlichting.

DE EERSTE STAPPEN VAN DE AMERIKAANSE BABY-MAAN

In zijn villa van Atlanta nam president Eisenhower de telefoon af en luisterde verheugd naar de inlichtingen welke een specialist hem gaf over het opstijgen van Jupiter. Na zeven minuten kon men hem berichten dat de raket de kunstsatelliet, « Explorer » genaamd, in zijn baan had gelanceerd. Het nieuws dat de Amerikaanse baby-maan aan de hemel draaide, werd pas officieel bekend gemaakt nadat de Explorer zijn eerste ronde om de wereld had afgelegd.

EEN BLINDE PASSAGIER AAN BOORD!

De Amerikanen staken hun vreugde en hun entoesiasme niet onder stoelen of banken. Weldra vernamen zij langs de radio en langs de dagbladen nadere details over de Explorer en president Eisenhower verklaarde dat hij heel tevreden was. De Russische kunstsatellieten waren groter, wogen zwaarder en Spoetnik II had een passagier, de hond Laika. Het is daarop dat een Amerikaans geleerde met humor zinspeelde toen hij zei: « Een kakkerlak van Florida is er in geslaagd aan boord van de Explorer te kruipen! »

Intussen luisterde heel de wereld naar de stem van de baby-maan, een stem die een beetje geelk op het geluid van enkele piano's die vals spelen. Een Amerikaans journalist schreef: « Het komt er niet op aan dat hij vals speelt, als de baan die hij beschrijft maar juist is! » Nu begonnen al de Amerikanen zich af te vragen wie de vader was van de Explorer en wie het experiment met sukses had geleid. Dat was de 45-jarige Wernher von Braun, een naam die trouwens reeds een grote vermaardheid kende.

DE FANTASTISCHE WERNHER VON BRAUN

TERWIJL de Explorer zijn tocht rond de aarde verder zette, luisterden honderden journalisten in een conferentiezaal van de Wetenschappelijke Academie van Washington naar de informaties welke hen rechtstreeks werden gegeven door Wernher von Braun. De geleerde zei dat de eerste kunstmaan, zijn werk, 13 kg weegt, dat hij in 113 minuten een keer rond de aarde wentelt

met een snelheid van 28.000 km per uur, dat zijn luisterapparaten gebouwd werden met de precisie van een uurwerk en dat hij aan de specialisten reeds kostbare inlichtingen omtrent de kosmische stralen doorsende. Dan wenste hij het gezelschap goede nacht en vertrok. De journalisten sprongen overeind en brachten hem een spontane en zeer luidruchtige ovatie. Wernher von Braun fronste even de wenkbrauwen en ging naar huis. Van toejuichingen houdt hij inderdaad helemaal niet en de Explorer was voor hem een afgedane zaak. Hij koesterde reeds andere, belangrijkere plannen.

MIJN VADERLAND IS DE MAAN!

WERNHER VON BRAUN is een Duitser, die nog maar pas enkele jaren geleden het Amerikaans staatsburgerschap kreeg. Nog zeer jong interesseerde hij zich voor de luchtvaart en de raketten. Hij was een van de vele geleerden die werkten in de Duitse basis van Peenemunde, waar de eerste raketten vervaardigd werden. Sedert hij twintig jaar is, heeft Wernher von Braun deze lijfspreuk: mijn vaderland is de maan.

Nu is deze jonge Duitse geleerde na president Eisenhower de best beschermde en bewaakte man van de U.S.A. en de Amerikanen gaan prut op hem.

WALT DISNEY WORDT TE HULP GEROEPEN

SEDERT tien jaar herhaalde von Braun ononderbroken dat de Amerikaanse geleerden meer belangstelling en meer studie moesten wijden aan de kunstmatige satellieten. Men luisterde niet naar hem. Een man echter wilde hem helpen: admiraal Radford. De admiraal vroeg een onderhoud aan met president Truman en vertelde hem wat von Braun had gezegd. Truman meende niet dat de woorden van de Duitse geleerde ernstig mochten opgevat worden en zei tot Radford: — Als ik het Congres kredieten vraag voor de konstruktie van een satelliet, dan houden de afgevaardigden me voor een gek!

Toen Radford in de hoogte kringen weinig of geen gehoor vond, nam hij het kloekke besluit de Amerikaanse opinie wakker te schudden. Hij inviteerde Walt Disney en vroeg hem een tekenfilm te maken, die de Amerikanen de mogelijkheid zou voorspiegelen reizen te maken in de ruimte. Walt Disney aanvaardde en zette zich aan het werk. Hij werd bijgestaan door Werner Ley, een Duitser die op het gebied van de ruimtevaart aan de spits staat, dokter Haser, een geneesheer en specialist inzake ruimtevaart, — d.w.z. dat hij zich bezighoudt met de gezondheid van de mens in de ruimte — en von Braun zelf.

Deze tekenfilm van Walt Disney veroverde Amerika stormenderhand en kende een groot sukses. Intussen was Eisenhower Truman als president van de Verenigde Staten opgevolgd en Radford kon er lke toe bewegen de plannen van Wernher von Braun ernstig te onderzoeken.

Von Braun riep Oberth, een ander Duits ruimtevaartspecialist, die scheikunde doceerde te Frankfurt, naar Amerika en het Congres stemde de kredieten die hij vroeg. Men kent het vervolg van de geschiedenis: sedert 31 januari draait de Amerikaanse satelliet Explorer rond onze aarde en op 17 maart kreeg hij het gezelschap van de kleine kunstsatelliet van de Amerikaanse Marine, die hiermee de mislukkingen met de Pompelmoes goed maakte.

naar de maan

EEN ONBEKENDE WERELD GAAT VOOR ONS OPEN

WANNEER men je vraagt hoe hoog de Mont Blanc is, kan je het zo goed antwoorden, als 3.600 m. Je kan zelfs de twee cijfers geven en dan krijg je belijst een compliment omdat je iets afweet over de aardrijkskunde... en over de maan!

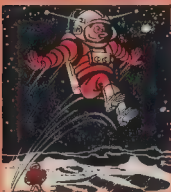
Inderdaad, de maan heeft haar Mont Blanc die naar schatting 3.600 m. hoog is. Hij maakt niet als onze Mont Blanc deel uit van een Alpenketting. Over het algemeen maakt men pas een kaart van een bepaalde streek wanneer men deze streek grondig verkend heeft. Voor de maan deed men het tegenovergestelde. Lang vooraleer men reisplannen maakte, richtten de sterrekundigen hun kijkers naar onze bleke satelliet en trachtten er de belangrijkste punten van te bepalen.

Wat weet men eigenlijk over de maan?

Heel weinig. Ze staat dicht bij ons en in haar wenteling rond onze planeet nadert zij ons tot op 356.000 km.

WANNEER KOMT DE EERSTE MAANKAART?

OVER het ontstaan, de oorsprong van de maan, werden

heel wat theorieën gebouwd. Sommige geleerden beweren dat zij van de aarde werd afgerukt door de middelpuntverledende kracht op het ogenblik dat de aarde nog vloeibaar was. Volgens Darwin werd de maan door een andere onbekende planeet aangetrokken en van de aarde verwijderd. Er zijn nog heel wat andere theorieën van recentere datum, die wellicht veel juist zijn, maar de plaats ontbreekt ons om hierover uit te wijden.

De maan is geheimzinnig, stil en dood. Wij mensen, hebben er nog altijd maar één zijde van gezien. Indien er op de maan echter leven was, dan zouden de sterrekundigen en andere wetenschapslui dit reeds hebben opgemerkt met de laatste reusachtige telescopen. We mogen de maan dus beschouwen als een dode satelliet.

Je hebt beaalt reeds foto's gezien van maanlandschappen. Wanneer een landschap hier op onze wereld chaotisch, eenzaam en onheilspellend vreemd is, geeft men dit zeer vaak de naam «maanlandschap». Nu kan je daaruit meteen afleiden dat het landschap op de maan niet lieflijk of idyllisch is. De oppervlakte van de maan is doorpogd met ronde kraters, die men cirkus heeft genoemd en die zeer waarschijnlijk van vulkanische oorsprong zijn. Er zijn er 30.000. Het grootste is bekend onder de naam cirkus Clavius en heeft een diameter van 228 km. Een mens die in het midden zou staan, zou de randen er van niet zien ten gevolge van de ronding van de maan. Sommige cirkussen hebben een wal die meer dan 5.000 m hoog is.

De mens die op de maan zou wandelen, zou makkelijk alle atletiekrecords kunnen breken. Hij is op de maan niet meer onderworpen aan de zwaartekracht. De zwaartekracht is er inderdaad slechts 1/6 van die op de aarde. Een man van 60 kg weegt op de maan dus 10 kg en zou zonder moeite 20 m ver en 6 m hoog kunnen springen.

De maan heeft niet overal dezelfde kleur. Men vindt er zwartgrijze tinten, grijsgroene, gele en violette. Men heeft kunnen bewijzen dat de maanoppervlakte bedekt is met een laag asse en stof afkomstig van meteorieten. Deze laag heeft zich vooral opgehoopt in de valleien die men, ten onrechte, eens aanzag voor zeeën en oceanen. Op de maan is er geen spoor van water!

GOUD EN EDELSTENEN

DE maan is niet alleen het rijk voor de dromers, maar ook voor de praktische geesten. Het zijn deze laatsten die zich hebben beziggehouden met de studie van de verschillende tinten van onze satelliet en zij zeggen dat de

maan reusachtige reserves delfstoffen heeft.

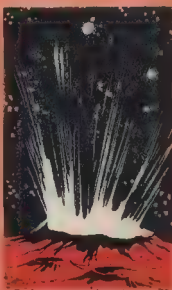
Uit sommige kraters stijgt er een wit licht op en daaruit leiden de geleerden af dat er in die kraters veel sulfiet moet zijn. Andere kratermonden werpen een eerder gelachtig licht af, wat wijst op een voorraad ijzerhoudend silicium.

In de stukken van meteorieten die op onze aarde neerkwamen, heeft men reeds sporen van platina, diamant en goud gevonden. Op de maan moet goud, platina en diamant te vinden zijn. Mag men zich daarom verwachten aan een nieuwe goldrush maar ditmaal naar de maan? Waarschijnlijk niet. De maan heeft geen dampkring zoals de aarde en er is, zoals gezegd, geen water. Vooraleer de mens zich op de maan kan wagen, moeten er dus heel

wat problemen opgelost worden.

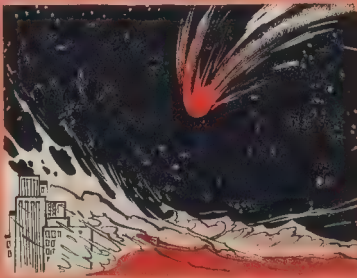
Zware metalen zouden er op de maan niet aanwezig zijn, of althans niet in grote hoeveelheid. Er zijn wel lichte metalen: lithium, tantium of beryllium, elementen die

kostbaar zijn en die op aarde veel verbruikt worden. Of we deze metalen wanneer ze bij ons schaars worden op de maan kan halen? De toekomst zal het uitwijzen.

Hoer het ook weze, de maan zal eens haar aureool van geheimzinnigheid verliezen. Dit neemt niet weg dat zij ook op dat ogenblik nog de uren van ebbe en vloed van onze zeeën zal bepalen en dat zij ons enkele milligram lichter zal maken telkens zij juist boven ons voorbij komt en dit tot op de dag dat zij zich in het Heelal zal oplossen en daardoor op onze aarde een geweldige vloedgolf zal veroorzaken...

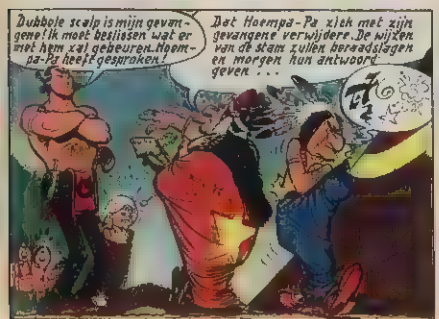
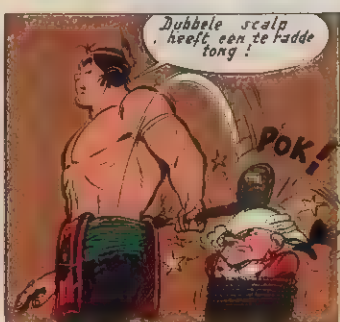
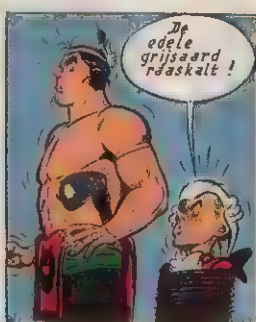
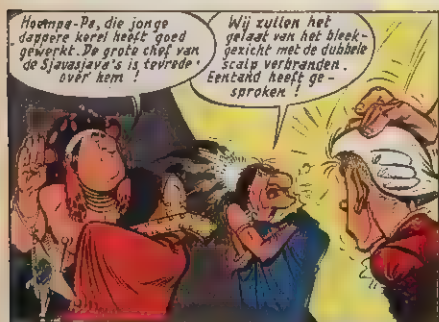
Maar dat is een andere geschiedenis. Wees niet bang, die vloedgolf is niet voor morgen. Men mag haar pas binnen een miljard jaren verwachten!

HOEMPA-PA

Hubert van Bladerdeeg die een verkenningstocht maakte in de Nieuw

de Roodhuid

TEKST

TEKENINGEN

W. DEER

Wereld, werd door Hoempa Pa, krijger van de Sjasvasjayastam, gevangen genomen.

RENDEZ-VOUS IN

LOUIS NORDINE verliet het terras van « Hôtel des Sables ». De lauwe lucht van de septembernachten in de Sahara omhulde hem. Hij hield zijn adem in en alleen een onregelmatig geklik verstoorde de stilte. Hij glimlachte en draaide zich om. Een kleine tamme gazelle kwam hem gezelschap houden. Nordine trachtte de sierlijke kop van het dier te strelen, maar het sprong achteruit. Hij voelde niet de minste bries en dacht:

OPPERBEST! We hebben lang gewacht!...

Dan hief hij traag het hoofd op en keek naar de maan die vlak boven hem glansde. Hij lachte even, strekte zich uit op de grond en bleef daar liggen met de blikken strak op de bleke aardsatelliet gericht. Hij hoorde een deur kriepen, hij richtte zich even op en zei:

— Jij bent het, Georges?

— Slaap je niet, baas?

— Ik kan niet slapen. Heb je nieuws?

— Ja, het is voor deze nacht. Jef verwacht ons om vier uur.

— Indien we niet slagen geef ik het op. Dan laat ik alles vallen, alles! Dat betekent het einde voor mij.

— Ik begrijp het, baas.

— Neen, je kan het niet begrijpen. Op dit ogenblik wacht ik nu reeds van in 1960, dat is dus tien jaar. Al deze tijd hebben ze met me gespot. Ik hield voet bij stek en op zekere dag meenden ze dat ik gek was. Ze zetten me aan de deur, alle wegen waren voor mij afgesloten... Vermits niemand me wou helpen, werkte ik alleen. Gelukkig heb ik jou gevonden en nu slaat het uur van mijn weerwaak, Georges!

— We staan naast je, baas. Wij hier en de anderen ginds boven!

— Ik weet het, ik weet het goed. Dank je!

★

INTUSSEN, op duizenden kilometer van de Sahara, nl. te New York, beleefde men dramatische uren, uren welke men kon vergelijken met die van een oktoberdag in het jaar 1924, toen alle beurswaarders op slag angstwekkend daalden en er paniek heerste in Wall Street. De Beurs werd overrompeld door de Amerikanen die er zich bewust van

waren dat zij geen rode dult meer bezaten. Aandeelhouders en wisselagenten vochten met elkaar. Om een ondoorgrondelijke reden zaktten de beurswaarden van de lichte metalen plotseling...

In een building in de omgeving van Wall Street speelde er zich een minder spektakulair, maar even dramatische scène af. In de kantoren van de Anametal voelden de men dat de ramp nabij was. De leden van de administratie waren dringend bijeen geroepen en vergaderden achter zware deuren. Over hun gesprek lekte er niets uit. Moest men echter als onzichtbaar wezen de vergaderzaal hebben kunnen binnentreden, dan zou men dit gezien hebben: de grootste Amerikaanse zakenlui als verlamd door de schrik, met het hoofd diep over hun tafel gebogen en wezenloos voor zich uitstarend. Alleen de president van de firma Edward G. Linham scheen nog tot de levenden te behoren.

— Het is slecht nieuws, heel slecht nieuws, zei hij. We hebben de bus gemist, maar wie had ooit kunnen veronderstellen dat Nordine bekwaam was om zijn dwaas idee tot een goed einde te brengen? Hij is ons te slim af geweest, hij heeft ons in slaap gewiegd en nu moeten we daar de gevolgen van dragen! Alles is echter nog niet verloren, resultaat heeft die gek tot op het ogenblik nog niet bereikt...

— We moeten met Nordine spreken, antwoordde Percy D. Dunning, de vice-president. We moeten hem voorstellen zijn proefnemingen stop te zetten in ruil voor een vierde van onze winsten. We moeten dreigen hem naar de haaien te sturen, indien hij ons voorstel afwijst!

— Hij zal weigeren, zei Linham.

— We moeten het toch proberen! Het is de enige kans de schade te beperken!

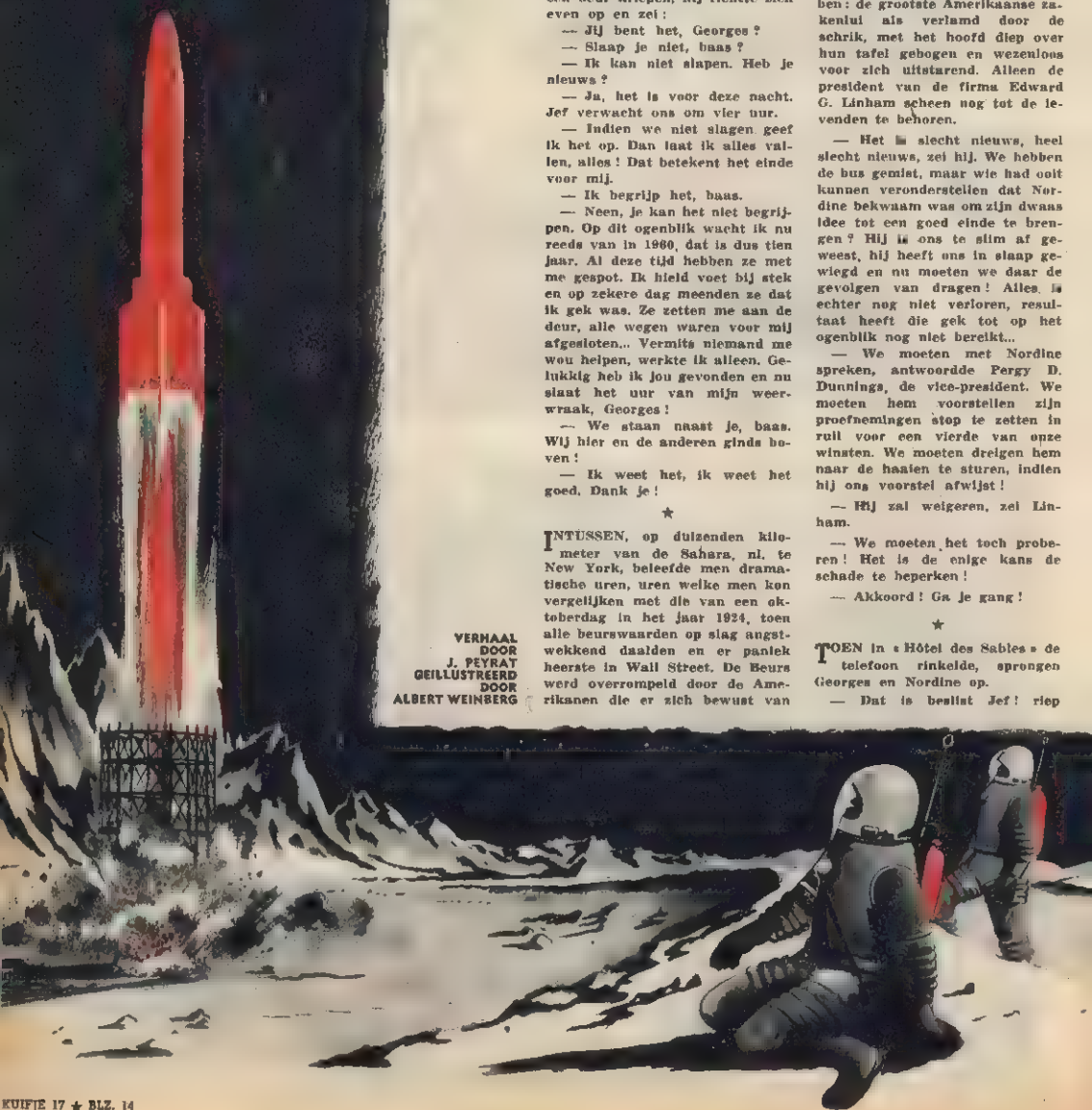
— Akkoord! Ga je gang!

★

TOEN in « Hôtel des Sables » de telefoon rinkelde, sprongen Georges en Nordine op.

— Dat is beslist Jef! riep

VERHAAL
DOOR
J. PEYRAT
GEILLUSTREED
DOOR
ALBERT WEINBERG

DE SAHARA

Georges en nam de hoorn af. Hij luisterde even en scheen erg verbaasd.

— Het is voor jou, baas. Men vraagt je van New York.

Er blonk een lichtje in de droevige ogen van Louis Nordine toen hij de hoorn aannam. Hij antwoordde twee keren «Ja» en dan zei hij langzaam en met vaste stem:

— Ik weiger! Onnodig aan te dringen! Dag, mijnheer!

Hij haakte in.

— We moeten het winnen!

Georges keek naar zijn uurwerk en vervolgde:

— Kom, baas, het is kwart voor vier!

★

DE wagen reed met snelle vaart door de woestijn. Louis Nordine kende de weg goed en een kwartier later aptote hij tussen twee duinen. Hier en daar blonk een licht, maar er hewoog niets in het kamp.

Georges en Nordine liepen naar enkele gestalten die diep gebogen stonden over een zonderling toestel: een soort van musieue radioontvangpost met hoge antennes, die door een ingewikkeld net van draden onderling verbonden waren. Een van hen keek op en groette kort.

— Dag, Jef! flulsterden Georges en Nordine. Zijn ze op post?

— Het ogenblik ■ aangebrouken, baas. Hier, neem het luisterapparaat.

Zij hielden nu allen de adem in en Jef drukte op enkele knoppen. Men hoorde een zacht kras-sen.

— Hallo! Hallo! Horen jullie me? Hier de maan. Post A 10. Hallo! We vragen de basis van Colomb-Bechar in de Sahara.

Met verastikte stem antwoordde Nordine:

— Hallo! Hier de basis van Colomb-Bechar in de Sahara. Ik hoor je goed — vijf op vijf — spreek!

— In orde! Alles is gereed. We hebben een mobiele lanceerramp geïnstalleerd in de Copernicuskrater. Wanneer jullie de afgesproken lichtsignalen zien, verlaat

de eerste container de maan. We hopen dat de vracht in goede staat zal toekomen. Over,

— Jef, jij bewaakt met je ploeg de seismograaf, beval Nordine. Let goed op het sein: punt, streep, punt, punt. Daaf nu alle lichten!

Het kamp was in de volledige duisternis gehuld, niemand sprak en iedereen keek naar de hemel. En plotseling zagen ze op de maan kleine lichtstippen: punt, streep, punt, punt. Een schijnwerper van 2 miljard watt zond het afgesproken lichtsein naar de aarde. De container verliet dus de maan...

Drie uren verliepen traag. De maan was intussen aan de blauwe hemel verdwenen. Het was dag. Louis Nordine liep naar de specialisten die om de seismograaf geschaard stonden. Sommigen keken naar hun uurwerk, anderen zochten de hemel af. En plotseling trilde het opnamestel, de wijzer grifte een aarzende lijn op een band beroekt papier en gleed dan brutaal uit zijn baan. Een seconde later hernam de wijzer zijn zigzag baan. Jef las:

— Epicentrum op 50...

— Epicentrum op 50... Daar!

— Het centrum van de val ligt 50 km van hier in de richting noord-noord-oost. Kom, we gaan! riep Georges.

Heel de ploeg sprong in de gereedstaande wagens en ze reden in de aangewezen richting. Het opstuivende zand verblindde hen, maar niemand schonk daaraan enige aandacht. Jef, die achter Georges en Louis had plaats genomen, wees de weg. Op een gegeven ogenblik gaf hij aan Georges tekenen de vaart te vertragen.

— Kijk nu goed uit, zei hij, hier ergens moet het zijn.

Het was Nordine die het vreemde, donkere voorwerp op een zandheuvel het eerst ontdekte. Ze sprongen nu allemaal uit de auto's en juichtten:

— Daar! Kijk! Kijk!

Nordine durfde de sombere cylindervormige massa nauwelijks naderen.

Goed nieuws!

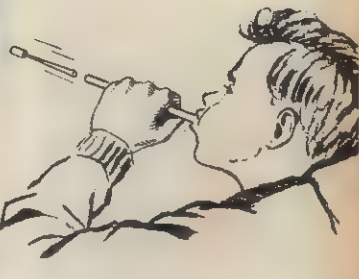
GRATIS

een nieuw spel
de

Blaazooka

In deze

Kellogg's **doos** *

Publiciteit

Vraag aan Moeder een doos Kellogg's Corn Flakes te kopen. Je zult er een nieuw spel, de Blaazooka, in vinden. Je zult rockets kunnen werpen... en op 3, 4 of 5 meter afstand je handigheid aan je vriendjes kunnen tonen. Je zult de soldaatjes uitknippen die op de bodem van de doos getekend werden en je best doen om de oorlog te winnen! De overwinning zal gevierd worden onder het smullen van

heerlijke Corn Flakes, die knapperende graangewassen waarop allen verlekend zijn en die het fijnste... en voedzaamste ontbijt, vieruurtje of avondmaal uitmaken! Zeg aan Moeder dat je er nog vandaag wil hebben en toon haar die doos: jouw Blaazooka steekt er in!

Vergeet het niet:

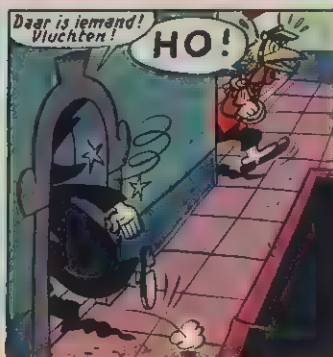
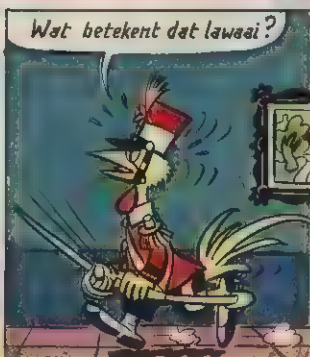
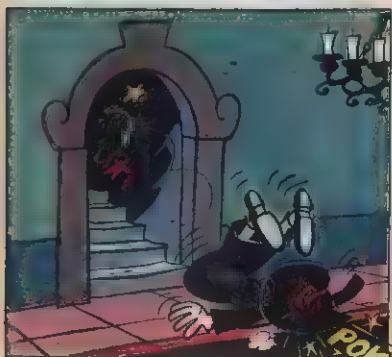
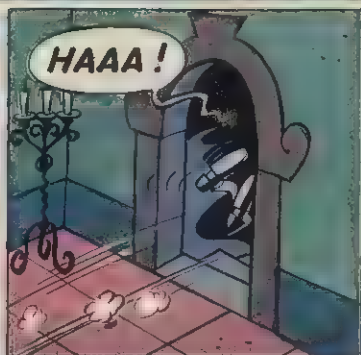
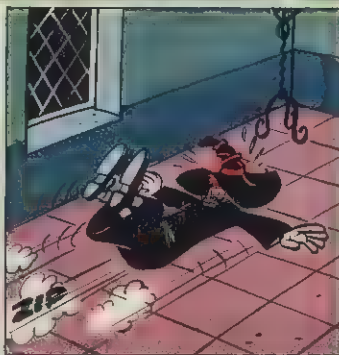
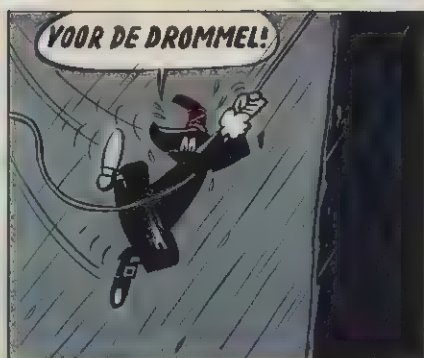
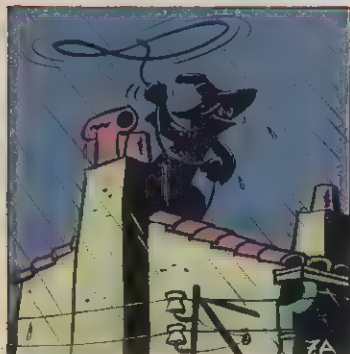
Kellogg's

CORN FLAKES

ZIZANION

DI

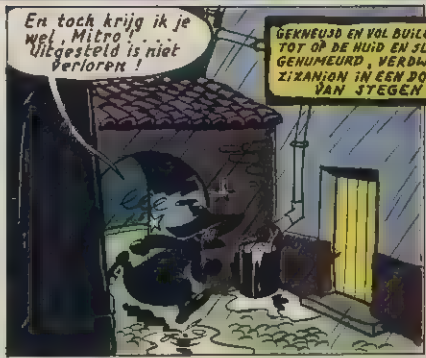
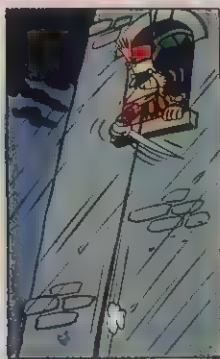
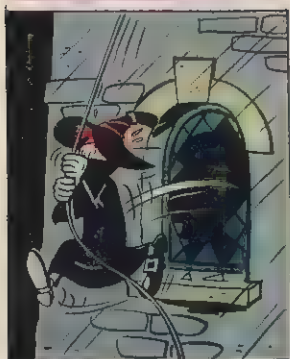
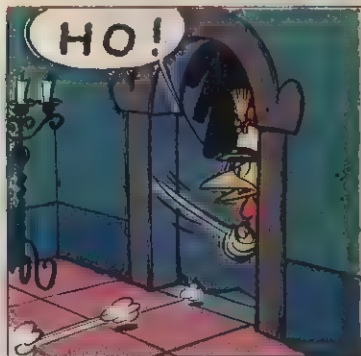
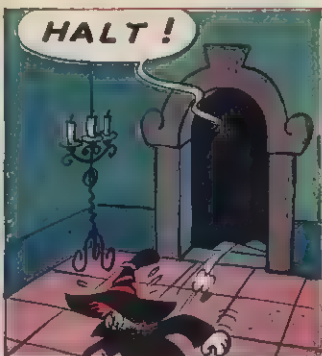
De aanslag op koning Mitro is mislukt maar 's nachts, terwijl iedereen slaapt, spelen de...

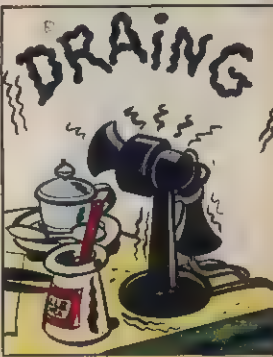
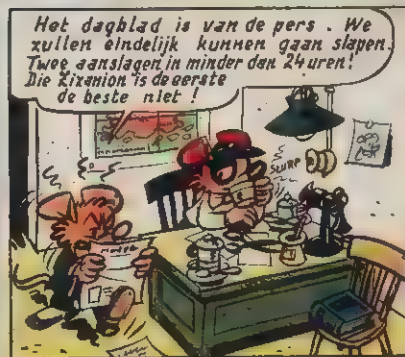
VERSCHRIKKELIJKE!

100%
RAYMÜLLER
WACHEROFF

schijnt er op het dak van een huis nabij het paleis, een onheil-

ECHO
UITGEVERS: SCHAER EN CRIMPOT
**DE KONING ONT SNAPT
AN NIEUWE AANSLAG**
ZIZANION DE VERSCHRIKKELIJKE DRINGT
KONINKLIJK PALEIS
BINNEN.
nemen Tengevolge van o
eql aanslag, verdoe
maatregelen ge
oedat

(Woord: voorleeszet)

AUTO'S, TRAMS
EN VOETGANGERS

VORALEER de Wereldtentoonstelling geopend werd, waren voetgangers en automobilisten er over akkoord — het is zelden dat die beiden over iets akkoord gaan — dat het gedurende zes maanden totaal onmogelijk zou wezen met een wagen door de straten van Brussel te rijden. « Dertigduizend wagens zullen iedere dag in de richting van de Heizel rijden », zei de ene. « Ja, op een normale dag, antwoordde de tweede vinnig, maar op zond- en feestdagen bijvoorbeeld of als er iets speciaals te doen is, verwacht men er 60.000! » « En vergeet niet dat er toch ook nog plaats moet zijn voor de 1.700 trams, om van de autobussen liefst maar te zwijgen », vulde een derde aan!

Inderaad, de bezoekers naar de Wereldtentoonstelling sluizen is een groot probleem. De verantwoordelijke instanties hebben er zich geruime tijd mee beziggehouden en niets aan het toeval overgelaten. De bezoekers vinden te Brussel tunnels, waardoor zij vlug mogen rijden, de lanen zijn over het algemeen breed en de weg naar de Wereldtentoonstelling is overal aangeduid bij middel van bordjes en wegwijzers.

Bovendien is er de politie, die de automobilisten, die de weg niet kennen of aarzelen te hulp komt. Een specialist van het hoofdkwartier van de politie duidt op een reussachte kaart van de Brusselse agglomeratie, 8 m op 10 m, de wegen aan die vrij zijn en de wegen waar er te veel auto's samen gekneld zitten. Deze specialist wordt regelmatig op de hoogte gehouden van de incidenten, ongelukken, en dies meer. Bij middel van de radio blijft het hoofdkwartier in bestendige verbinding met alle politiekantoren van de Brusselse agglomeratie en met de politieagenten op de voornaamste kruispunten. Heb je de kleine, witte politiewagens reeds gezien? Zij beschikken over radio, alarmsirenen en knipperlichten. Zij worden begeleid door een of twee gemotoriseerde agenten, eveneens uitgerust met een radio. Deze kleine witte wagens en moto's vormen kleine, snelle patrouilles, die onmiddellijk verwittigd worden wanneer er een ernstige verkeersstremming is en men hun hulp onmiddellijk nodig heeft. Zij zijn zeer snel ter plaatse en helpen het verkeer vlot te maken.

De politie en de gendarmerie zullen er veel toe bijdragen opdat iedereen de weg naar de Heizel vlug en snel zal vinden!

RENDEZ-VOUS IN DE SAHARA

(VERVOLG VAN BLZ. 15)

hem terugtrok, beoefde hij. In zijn hand hield hij een kleine blok metaal. Opgelucht en blij riep hij:

— Lithium! Ik was er zeker van! Er is lithium op de maan! Wat dit betekende? Wel, heel eenvoudig dat de schaarste aan lithium die op de aarde katastrofaal werd, tot het verleden behoorde. De lichte metalen, onontbeerlijk voor de nijverheid, hadden een astronomische prijs bereikt. Nu men wist dat er op de maan lithium was, zouden ze onmiddellijk dalen. De nijverheid was gered. De vrienden, de trouwe medewerkers van Nordine, stonden nu allen rond de contactner-raket, geschaard en eensklaps waren zij er zich van bewust dat Nordine niet meer bij hen was. Ze keken om zich heen en von-

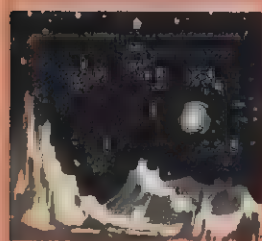
den hun baas uitgestrekt op het zand. Hij bewoog niet meer... hij was bewusteloos. Het kostte hen enige moeite vooraleer Nordine weer bij kennis kwam.

— Verontschuldig me, zei hij, het was de ontroering. Jullie begrepen me, ik heb zo lang op dit ogenblik moeten wachten.

Hij kwam moeizaam overeind en glimlachte.

— Nu moeten we aan de anderen denken, aan diegenen die op de maan wachten. We moeten hen seinen dat alles goed gaat en dat wij gewonnen hebben.

En aldus werd gedaan. De kleine ploeg vertrok weer naar het kamp, zij voerde de contactner-raket die in de zon glansde als een reussachte goudstaaf in triomf met zich mee...

ZIJN vrienden bleven op eerbiedwaardige afstand. Ze wilden hem een ogenblik alleen laten genieten van zijn triomf. Eindelijk vond hij de moed de cylinder met de hand te betasten. Hij vond een opening en stak er de arm in. Toen hij

SATELLIETEN VOOR MORGEN

HEEL de wereld volgt met spanning het laperen en het experimenteren van raketten en satellieten. Intussen werken de grote vliegtuigkonstruktoren zonder ophouden en in het geheim aan de plannen van de toestellen waarmee de mens eens de ruimte zal verkennen. Wanneer deze bemande satellieten zullen kunnen opstijgen weet men thans nog niet met zekerheid. Misschien is het binnen twintig jaar, misschien pas binnen vijftig jaar. Het is echter een feit dat er thans reeds plannen bestaan die zeer interessant zijn, o.m. deze: Pled Piper I, Pled Piper II, en X 15.

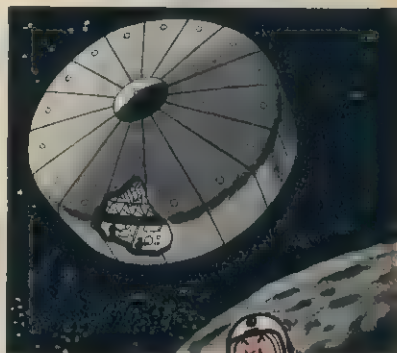
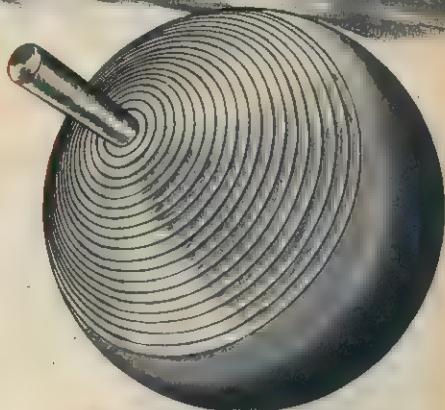
De satelliet Piper I zou uitgerust worden met een reeks televisiecamera's en een uitzendpost gevoed door een batterij. Deze zendpost zou de beelden opgenomen in de ruimte naar de aarde zenden. Men meent dat het beroemde bip-bip van de huidige satellieten in 1960 zal voorbijgestreefd zijn.

Pled Piper I zal echter na een tijd op zijn beurt in het museum terecht komen en opgevolgd worden door Pled Piper II. Deze laatste zal mensen kunnen meeroon de aarde nemen. Heel mooi zal deze Piper II er niet uitzien. Hij zal zo wat de vorm hebben van een konserveblikje en in het centrum zal er een raket geplaatst zijn die zich, zodra de wandeling in de ruimte ten einde is, van het overige losmaakt. Het in deze

raket dat de ruimtevaarders moeten plaats nemen en waarmee ze terug naar de aarde zullen kunnen terugkeren. Zo'n tocht door de ruimte zou kunnen plaatsvinden omstreeks het jaar 1965. Je zult het dus beleven!

De X 15 gelijkt op een vliegtuig. Dit toestel heeft een lengte van 15 m, een spanwijdte van 5 m en een gewicht van 14.500 kg. zijn snelheid zou 20.000 km per uur bedragen en hij zou een hoogte van 650 km kunnen bereiken. De X 15 is bemand en twee specialisten oefenen zich thans reeds met het oog op een ruimtevaart met de X 15. Het zijn Scott Crossfield en Ivan Katcheloe. De eerste is een beroemde invlieger, de tweede is reeds gestegen tot op 30.000 m met een toestel dat startte van op een zwaar vliegtuig, dat het kleinere toestel tot op een bepaalde hoogte had gebracht. Naar men meent zullen deze twee piloten met hun voorbereidingen klaar zijn wanneer de drie prototypen van de X 15, die thans gebouwd worden, van stapel lopen.

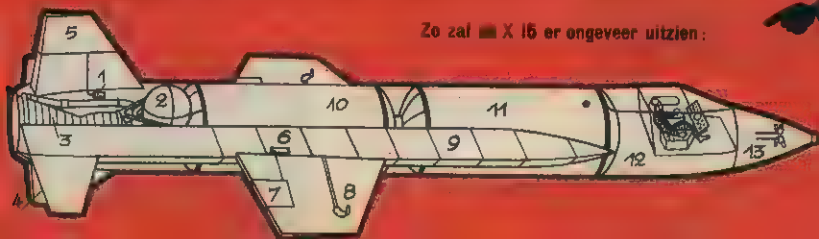
Wie zal de eerste mens zijn die met zijn raket of satelliet een tocht waagt in de ruimte? Dat zal de toekomst uitwijzen. In ieder geval gaat de ruimtevaart met reuzensprongen vooruit. Jullie zullen deze toekomst beleven en meer dan waarschijnlijk de eerste bemande kunstmatige satellieten in de lucht zien zweven.

PHIL DAMBLY

Zo zal X 15 er ongeveer uitzien:

1. Motor die het roer commandeert. - 2. Reservoir met de opsluimende vloeistof. - 3. Lichte raketmotor. - 4. Stabilisatiekabel. - 5. Directieroer. - 6. Motor die de remklappen commandeert. - 7. Remklep. - 8. Straalpompe die het vliegtuig tegengaat. - 9. Belding die de stabiliteit en de stijfheid waarborgt. - 10. Reservoir van vloeibare zuurstof. - 11. Reservoir van een brandstof op basis van ammoniak. - 12. Uitwerpbare en onder druk geplaatste kruit. - 13. Straalpompe met een verkoelende vloeistof.

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONIANS

TEKENINGEN VAN L. EN F. FUNCKEN

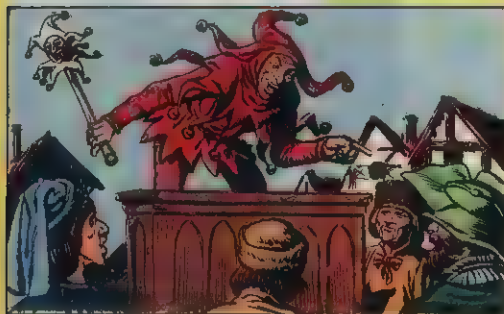
DE LOF DER ZOTHEID

DE periode die gaat van de val van het Keizerrijk van het Oosten tot aan de Franse revolutie, dus van 1453 tot 1789, noemde men de « moderne tijden ». Het is een woelige periode. De geesten worden wakker, voelen zich vrij en zijn erg nieuwsgierig. De interesse voor het onbekende, voor vreemde werelden ontwaakt en reizigers vertrekken om in onbekende landen het geluk en het fortuin te zoeken. De koningen zijn machtig geworden en bekampen elkaar hardnekkig. « Een gekke periode! » dacht de wijze Erasmus en hij schreef de « Lof der Zotheld ».

1. — ERASMUS

« LOF der Zotheld » verscheen te Bazel in 1501 en was geschreven in mooi Latijn. Maar wie was Erasmus? Hij werd geboren te Rotterdam in 1467 of '68. Hij studeerde in Holland, in Parijs, Oxford en Turijn. Hij gaf les aan de hogeschool van Leuven in het Latijns, Grieks en Hebreeuws. Een tijdlang woonde hij te Anderlecht, waar zijn huis nog bestaat en ingericht is als museum. Hij schreef nog heel wat andere werken, o.m. de « Colloquia familiaria » (samenkomsten) en « Adagia » (kenspreuken). De « Lof der Zotheld » geldt als zijn meesterwerk. Ziehier wat Erasmus daarin zei. De tekst is natuurlijk niet woordelijk weergegeven!

2. — « IK BEN HET, IK ALLEEN! »

DAMES en heren, men zegge van mij wat men wil, maar ik ben het, ik alleen die vreugde breng bij de mensen, zelfs bij de geksten, d.w.z. bij diegenen die geloven dat zij wijs zijn. U lacht met mijn narenpak en u denkt: Zo'n dwaas! Daar lach ik om, want onder mijn narenpak ben ik de wijsheid zelf en u, u... bent dwazen!...

3. — DE PERS? HA! HA!

Ik denk aan Johannes Gutenberg van Mainz, die nu 65 jaar geleden kleine mobiele letters uitvond in een legering van antimonium en lood. De eerste drukpers! Bravo! Dat was een grote vooruitgang. Nu kan iedereen lezen, ja, de grootste gekken kunnen thans de grootste gekheden lezen. Heb wat geduld. Na de mooiste boeken, zult u de lelijkste dagbladen zien verschijnen... Ik, ik lees in de natuur!

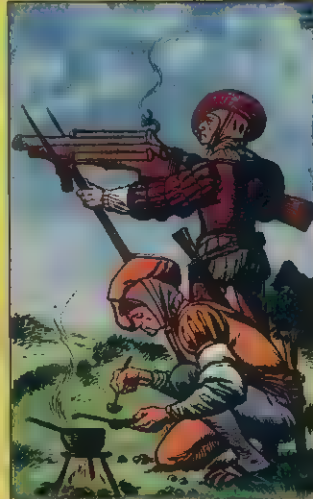

4. — HET KOMPAS? HA! HA!

Ik denk aan het kompas, een naald die in een doosje steekt en die de magnetische pool aanwijst. En dat alles om naar nieuwe landen te varen. Bravo! Het is een grote vooruitgang. We zullen andere volkeren ontmoeten. Ja, om ze te beschaven of om ze te onderwerpen? En, als we heel de wereld geëxploiteerd zullen hebben, dan, dan gaan we naar de maan. De maan zullen we eveneens exploiteren. Ik, ik droom van de sterren!

5. — HET BUS-KRUIT? HA! HA!

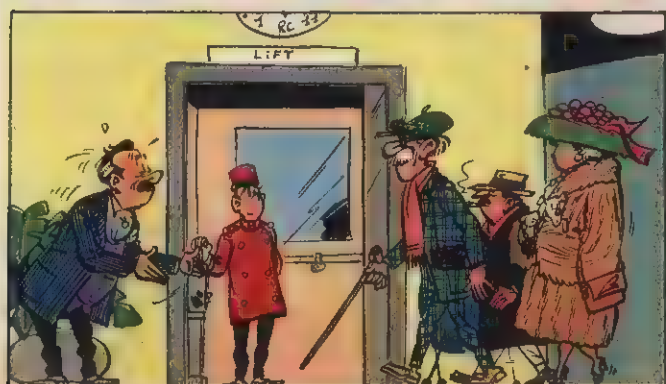
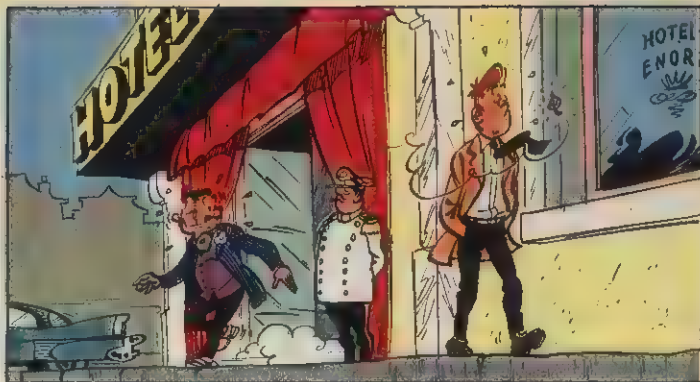
DE koningen? Zotheld! Ik denk aan de monnik Schwarz die meer dan een eeuw geleden het buskruit zou uitgevonden hebben. We hebben bombarden, veldgeschut, serpentijnen, haakbussen, musketten. Pif! Paf! Poef! Het ontploft allemaal! Bravo! Het is een vooruitgang. Nu kunnen we nog meer vechten voor de glorie van de monarchieën! En als we dan nog meer en betere wapens hebben gevonden, dan kunnen we onze planeet doen ontploffen. Prachtig! Heerlijk! Ik, ik vind de vrede in de zang van de vogel, goedheid in de blik van de hond, het leven in de geur van de bloemen. Dames en heren, ik heb gezegd!

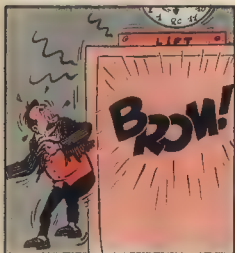
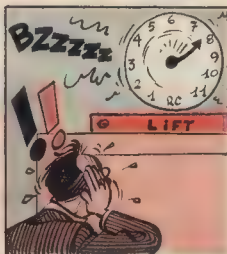
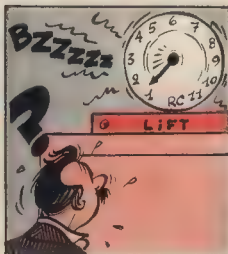
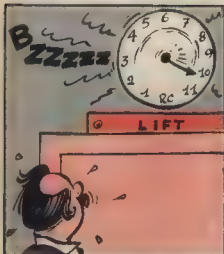

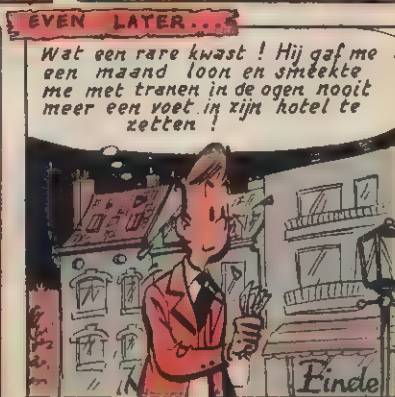
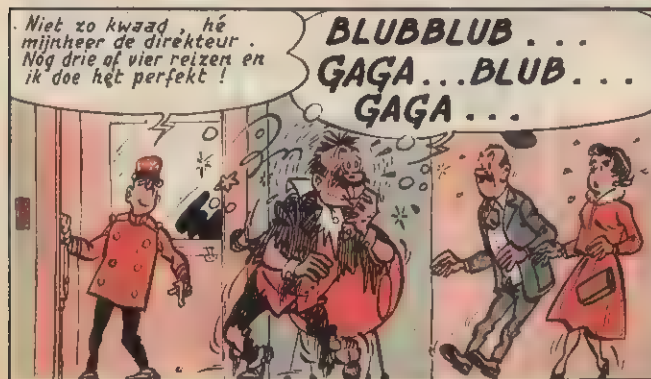
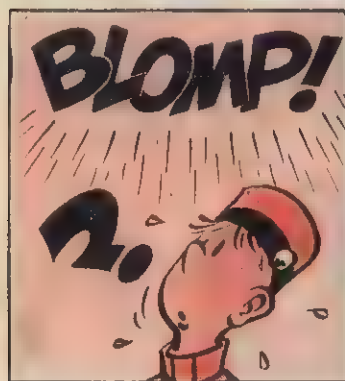
ALFONS LIFTBOY

TEKST DOOR
GOSINNY
*
TEKENINGEN
DOOR
RIBET

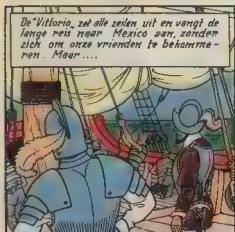

HET GOUDEN PAARD

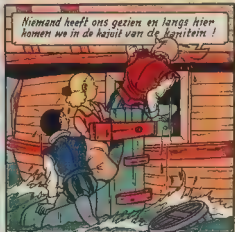
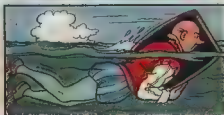
Lambik, Suske en Wiske brachten het gouden paard aan boord van de «Vittorio» en werden overvallen door de vijanden van Cortez...

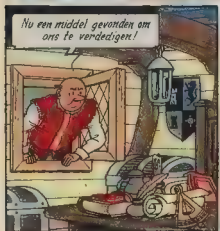
De «Vittorio», zet alle zeilen uit en vangt de lange reis naar Mexico aan, zonder zich om onze vrienden te bekommeren. Maar....

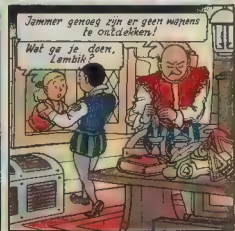
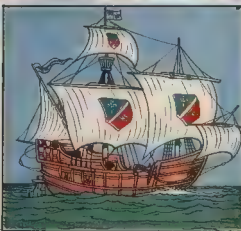
Suske! Wiske, opgelet! Tracht het roer te bereiken voor ze er vandoor gaan!

Niemand heeft ons gezien en langs hier komen we in de kajuit van de kapitein!

Nu een middel gevonden om ons te verdedigen!

Jammer genoeg zijn er geen wapens te ontdekken!

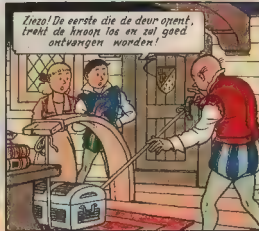
Wat ga je doen, Lambik?

Mijn verstand verlichten om een middel te vinden!

Kom, Suske, help mij die plank van dat bed los maken!

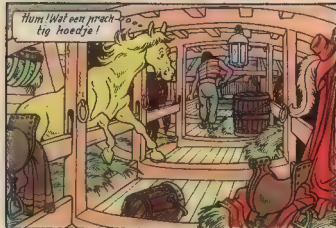
Ziezo! De eerste die de deur opent, trekt de knoop los en zal goed ontvangen worden!

He? Er gebeurt iets in het tussendeel van het voorkestel, want de paarden gesteld zijn!

Joepiee! Ik heb het al!

Hum! Wat een prachtig hoofdje!

Daar heb ik nooit kunnen aan weerstaan!

Caramba! Ik zal het verguldsel van je ribben ronstelen!

DE ZWARTE KLAUW

DE ZWARTEN - MARTIN

Alex verwittigt Gallus er van dat hij bedreigd wordt door de wraak van Icara...

Arme jongen! Icara bestaat sedert dertig jaar niet meer... Dertig jaar geleden werden de inwoners van Icara tot de Icaranen uitgemaakt...

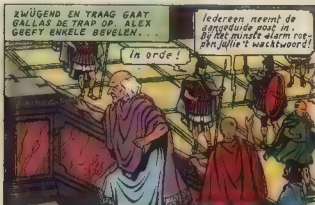

Ik heb reden om er aan te twijfelen. U weet toch wat er gebeurd is met uw vrienden Flavius, Sulla en Marcus? Ik heb het bewijs dat zij de slachtoffers waren van een sekse afgrijselijk uit Icara. Deze sekse vertigde zich hier met het doel wraak te nemen en heden nacht is het uw beurt. Ik ken naar hier gekomen om u te beschermen.

Zo?... Dat wilt ik niet... Dat verandert heel de zaak... Volg me!

ZWIGEND EN TRAAG GAAT GALLUS DE TRAP OP. ALEX GEEFT ENKELE BEVELLEN...

Iedereen neemt de aangekondigde post in. Bij het minste alarm roep, dan jullie 'de wacht'!

Salon, deel wapens uit aan de knechten. Iedereen trekt de wacht op... Wek mijn neefje Claudius en breng hem naar mijn kamer.

Ik veronderstel dat uw kozijs Petronius u reeds vertelde wat er te Icara gebeurd is...

Nee. Hij zou er niet graag over praten. Hij ontkent al de vragen die ik hem over Icara stelde...

Als verantwoordelijk leider van de expeditie is het mijn plicht u alles te zeggen. Indien ik deze nacht moest sterven, is het goed dat mijn opvolger ook ideeën mij leijstert. Daar komt hij trouwens. Men klopt op de deur... BINNEN!

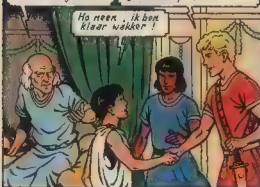
Kom Claudius, wees niet bang. Ik moet je spreken. Salon, hij gaat terug en houdt 'de wacht'.

Dat is Claudius die eens de naam Gallus zal dragen!

Goede avond: ik hoet Alex en dat is mijn vriend en ik heb je geen slaap meer.

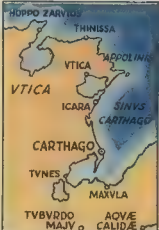
Ha neen, ik ben klaar wakker!

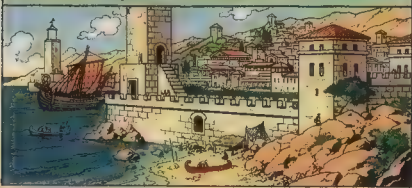
Ik ben oud en vaak heb ik gedacht dat het tijd werd om Claudius de uitsloeiende geschiedenis te vertellen. Maar iedere keer vond ik dat hij nog te jong was om ik deelde uit tot later. Deze nacht is het dan zo ver. Luister... Dertig jaar geleden was ik in Afrika en kommandeerde de legioenen VI en VII van Utica.

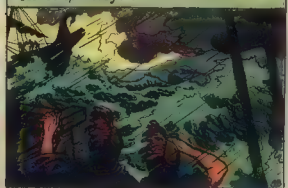
Het was meer dan een halve eeuw geleden dat de Minor Africanus verwoest had. Meer naar het noorden bleef er een kleine stad als bij mirakel gespaard. Dat was Icara... Met de tijd groeide deze stad uit tot een bloeiend centrum en behield een zekere onafhankelijkheid die Rome duldde...

De bevolking van de stad bleef wars van iedere Romeinse invloed en dat was ons militair en een doorn in het oog. Wij mochten de stad niet binnengaan en ook verdragen beschermde haar. De inwoners vonden ons hun handelschepen, maar nooit werd een vreemdeling langs de zee of over land in de stad toegelaten...

Op een avond tijdens een geweldig onweer gebeurde het drama. Een Romeins schip, dat in moeilijkheden verkeerde, zocht een schuilplaats in de haven van Icara... Nooit zag iemand dat schip terug.

Ken je het album « HET SEIN STAAT OP ROOD »? Deze mysterieuze geschiedenis zal je beslist boeien!

Tekst van J.-M. CHARLIER

Geïllustreerd door REE

HET ONBEKEND GEMAK

Mulligan vond de dood. Marc Larcher ontdekte de fabelachtige schat in de baai van Atoera, maar viel in handen van zijn vijanden, de Samoeraï van de Zwarte Zon...

ENEN ijsige glimlach speelde om de dunne lippen van de Japanner, toen hij antwoordde:

— Wat ik met je ga doen weet je toch zelf wel. Je hulp was noodzakelijk om de schat terug te vinden, maar nu is het zo ver. Ik heb je niet meer nodig. Je hindert me in alle opzichten, dus...

MUURA kreeg de tijd niet zijn zin te voltooien, want een van zijn gezellen aaderde hem en fluissterde hem iets in het oor. De chef van de Samoeraï haalde enigszins verveld de schouders op en zich tot Marc wendend, zei hij:

— We pruten daarover later nog wel eens. Thans moeten we hier onmiddellijk vandaan. We voeren naar mijn cargo.

Marc werd opgetild en meegenomen naar het ruim, waar men hem vastmaakte aan de basis van de grote mast van de schoener. Boven zijn hoofd hoorde hij de vertrouwde geluiden van het schip dat kinaregmat werd voor de reis. Matrozen draafden over het dek, er klonken bevelen en de kettingen knarsten als de ankers werden gelicht. In het donker fluissterde de gezamen kregig naar al deze geluiden. Het slijdschichtig geruis dat hij opving, vertelde hem dat het zelf werd gesehen.

De «Malaita» moest door de amalle vaargeul om in de baai van Atoera weer op hoge zee te geraken. Allen verliet vlot, maar plotseling schrok Marc. Iets raakte de hoot. De schoener schuurde langs een hinderis onder het water, dat stond vast. Korte, zachte slagen weerklonken tegen het hout van de flanken. Marc trachtte de oorzaak van deze schokken te raden. Een klap? Een wrak? Een stuk hout? Erg kon het wel niet geweest zijn en niemand op de brug schoen letten met dat klein incident bemerkt te hebben. Er gebeurde verder niets. Het schuren hield op en de schoener kwam in volle zee. Onmiddellijk voelde Marc de weerstand van de hoge golven.

★

TEGEN het einde van de namiddag stopte de «Malaita». De

ankers ploften in het water en vielen tot op de zeebodem. Boven zijn hoofd hoorde Marc menen gaan en komen, de uren schenen hem eindeloos toe en hij begon zich af te vragen of Miura hem niet helemaal vergeten had. Flotseling echter werd het luik dat toegang verschaftte tot het tussendeek geopend. Twee Japanners daalden af in het ruim, een derde vergezeld hem met een stoklantarn. Zij bevrijdden Marc en duwden hem naar de ladder.

Enkele seconden later stond Marc reeds op het dek. Zijn ledematen wogen loodzwaar en deden pijn van zo lang onbeweeglijk te liggen.

Het was reeds nacht en vele sterren schitterden aan de hemel. In de verte zag men het ingewikkelde kantwerk van de palmbomen op de kust.

De schoener van Larcher lag naast de massieve flank van de cargo van Miura. Het dek van de «Malaita» was verlaten. Zeer waarschijnlijk had men de matrozen aan boord van het stoomschip gebracht. Slechts een paar helpers van Miura zaten op het opperdek. Bij het licht van een grote lamp maakten zij plastic ladingen klaar. Toen Marc dit zag, voelde hij pijn in de hartstreek en daecht:

— Die wilden zullen mijn arm oud schip tot zinken brengen!

Zijn bewakers leidden hem naar een loopbrug, die het dek van de «Ataiko-Maru» met de schoener verbond en weldra stond hij aan boord van de Japanse cargo. Hij werd naar de hut op het dek geleid, waar Miura op hem wachtte. De Japanner schreef iets en het was net of hij sarcastische was dan ooit.

— Waar zijn mijn matrozen? vroeg Marc eenvoudig.

— Ik heb hen aan de kust doen afzetten. Ze zijn vrij.

— En wat ga je doen met mijn schip?

— Het is mijn wrak meer op de bodem van de zee!

Het antwoord kwam zo hard als een knaakbal. Slechts met moeite kon Marc zich beheerzen. Wat zou zijn protest hier gebaat hebben? Een kwartiermeester kliepte op de deur van de hut en boog met de hand aan de muur. Hij bracht de Japanse militaire gree.

— Alles is gereed. De ladingen werden op de aangeduide plaatsen gelegd. Binnen een half uur ontploft de schoener.

— Opperbest! Geef het bevel de cargo onmiddellijk klaar te maken voor de afreis en zet koers op Atoera. We moeten daar zijn voor het licht!

De kwartiermeester groette en verdween. Lijkbleek en met de tanden op elkaar geklemd zag Marc hem na. De machines stoomden en hielden, het water liep langzaam de kiel. Met toekneipen keel en ogen vol haat wendde Marc zich dan tot Miura. Deze deed alsof hij de ontroering van de zeekapitein niet merkte en sprak:

— Ik heb het lot van je bemanning geregeld, dit van je schoener ook. Nu kom jij aan de beurt!

Ik meende dat je me een belangrijke vraag te stellen had? — Ja, dat is ook zo.

Op de tafel voor Miura lag een dik dossier en er naast enkele kaarten. De Japanner nam uit het dossier de tekt die Marc met de drie gescheurde stukken van het dokument zorgvuldig had samengegasteld. Die stukken papier, die zij ten koste van zoveel moeite en gevaren veroverd hadden, waren thans in de handen van Miura. Zijn helpers hadden ze aan boord van de schoener gevonden.

— Hoe heb je de boodschap op nieuw samengegasteld? vroeg de chef van de Samoeraï.

Marc haalde de schouders op. Kon zo iets thans nog enig belang hebben?

— Mulligan bezat een van de stukken van het originele dokument. Ik vond het tweede fragment of beter de inhoud van dit fragment, want dit was getoetst op de rug van Antoniell. De tekt van het derde dokument, dit van Burns, was geschilderd op een vana. Dat had die arme Burns zelf gedaan in de kliniek waar hij verpleegd wordt.

— Ik heb het origineel van dit fragment, hier is het en kijk nu even...

Miura doopte een stuk vergelede rijstpapier uit het dossier, haalde zijn briquet uit zijn zak en ontstak die. Heel langzaam liet hij de vlam langs het rijstpapier glijden en met enige verbazing zag Marc een reeks bloke lettertekens verschijnen. Ze stonden helemaal onderaan het dokument, vlakbij de plaats waar het afgescheurd was.

— Een tekt geschreven in onzichtbare inkt! Daar zou ik nooit aan gedacht hebben!

Ik heb daar onmiddellijk aan gedacht! Onze officieren belast met een vrouwelijke en geheime zending gebruikten deze lijst regelmatig. In de tekt van hun rapporten vergaen zij met opzet een essentieel fragment. Dit schreven ze dan onderaan de bladzijde in onzichtbare inkt. Kwam het dokument terecht in handen van de vijand, had het voor deze laatste weinig of geen waarde. Hij las het, volgde het op en vermoedde niet dat belangrijke en noodzakelijke details voor hem onzichtbaar bleven.

— En welk zeer belangrijk detail wist Antoniell Hijto op deze sluwe wijze aan het oog van de vreemdeling en van de vijand te onttrekken?

— Dat is het nou juist wat ik weten wou. De tekt welke op dit deel van het originele dokument staat, zegt: slechts: «Opgelet. Heel belangrijk. Een ernstig gevaar bedreikt de...» Dat is alles. De rest van deze zin staat zonder enige twijfel op de twee andere originele stukken van het dokument.

Je hebt toch het stuk dat in handen was van Mulligan!

— Ja, dat heb ik, maar die domkop heeft de onderste rand van het dokument gescheurd. Met het papier verdween vanzelfsprekend eveneens de tekt. Antoniell heeft waarschijnlijk het dokument dat in zijn bezit was vernietigd nadat hij de inhoud er van op zijn rug liet tatoeëren. Ook ik heb vermoedde niets van de belangrijke mededeling in onzichtbare inkt geschreven...

— Dus heb je voor het ogenblik geen enkel middel om uit te maken voor welk gevaar Hijto je wou behoeden. Maar wat heb ik daaruit af dat jij weet? Denk je dat ik je zou kunnen inlichten?

— Ja. De tekt had naar mijn mening betrekking op het wrak op de schat. Jij was in het wrak en je hebt de schat gezien. Ik leid daaruit af dat jij weet of vermoeden kan wat Hijto zou zeggen... Vergis ik me?

— Neen, ik meen inderdaad te weten waarover het gaat...

VOLGENDE WEEK:

HET ULTIME
VERRAAD

IK HEB EEN VISUEEL GEHEUGEN, CHEF.
HET GEZICHT DAT IK EENS ZIE, VERGEET IK NOOIT
MEER. IK BEN ER VAN OVERTUIGD DAT DEZE
KEREL REEDS LANG VERDIENDE TE HANGEN

TEGEN DE MUUR!

**STATE OF ARIZONA
WANTED**

**500 \$
DOOD OF LEVEND**

DOMKOP! INDIEN JE DE FOTO
VAN TIBET ER NIET ONMIDDELIJK AF-
TREKT, DAN SLA IK JOU MET JE HOOFD

TEGEN DE MUUR!

HUGH! HET VERHAAL IS NOG NIET
BEGONNEN EN IK ZIE AL EEN PAAR LOENSE KERELS
UIT EEN DONKERE HOEK KRUIPEN. DIE KERELS
MOEST KID ORDINN HANGEN

TEGEN DE MUUR!

LIJKT DEZE BLADZIJDE
IETWAT RAADSELACHTIG, VRIENDEN,
LOOP DAN NIET MET JE HOOFD

TEGEN DE MUUR!

WACHT GEDULDIG TOT VOLGENDE WEEK,
DAN KRIJG JE DE UITLEG IN EEN NIEUWE
REEKS AVONTUREN VAN DE BEKENDE
HIELDEN CHICK BILL, KLEINE ROEDEL,
DOG BULL EN KID ORDINN.

DE TITEL? WEL, HEEL EENVOUDIG:

TEGEN DE MUUR!

FUNKEN

Maar tot verbazing van al de mannen, komt de jonge Schot met een brandende toorts aangelopen.

De jongen werpt de toorts binnen het bereik van de Viking.

Het dier heeft zijn prooi reeds los gelaten.
Het gromt dof en wijkt, overwonnen!...

Dat was een schitterend idee, jongen!

Intussen zijn de mannen er in geslaagd het hekken te vernielen en de Viking te bevrijden.

Ik heb daar een hachelijk moment beleefd. Ik zal het niet licht vergeten! Maar, hebben jullie de schurk reeds gevonden?

Ja, hij bevindt zich in een kamer die afgesloten is met een zware deur. Hij heeft er zich in verschanst. De kolonisten hebben een stormram gehaald.

Kijk, daar zijn ze er mee!

En enkele ogenblikken later...

Vooruit,
mannen!

Weldra wordt de deur ingebeukt...

Nu kun je niet meer
ontsnappen, ellendeling!

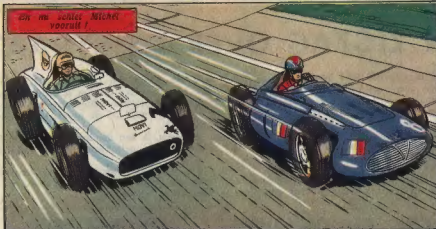
DE GROTE MATCH

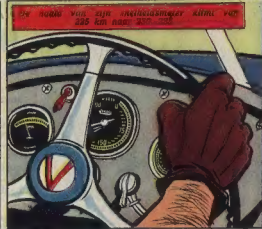
Tekst en
tekeningen van
Jean Gratton

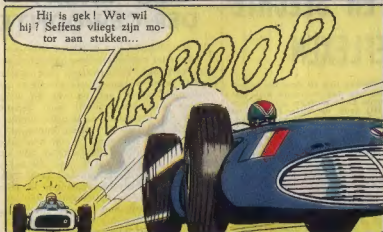
De tweede race van «De Grote Match» wordt betwist te Indianapolis. Warson, de Amerikaanse renner, kent de piste en is zeker van z'n stuk. Op een bepaald ogenblik laat hij Michel Vaillant voorbij rijden...

En nu schiet Michel vooruit!

De Novus van zijn inlandsman Warson rijdt nu 235 km naar 240 km.

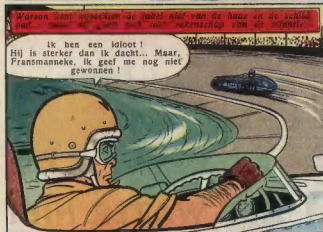

Hij is gek! Wat wil hij? Seffens vliegt zijn motor aan stukken...

235... 240... 245... De «Vaillante» neemt een voorsprong...

Wel, Steve, wat denk je daar van?

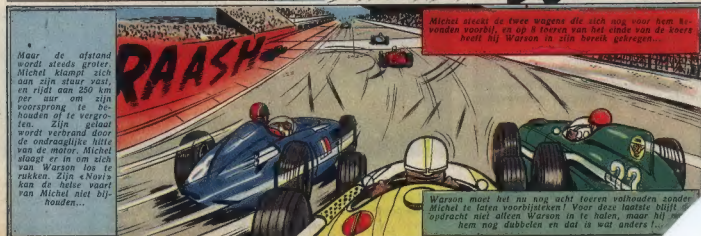
Warson heeft ontdekt dat hij niet van de baan en de schied van de race met zijn rekenschap van de motor.

Ik ben een idioot! Hij is sterker dan ik dacht... Maar, Fransmanneke, ik geel me nog niet gewonnen!

En de «Novi Special» zet de achtervolging in.

ROAWWW

Maar de afstand wordt steeds groter. Michel klampt zich aan zijn stuur vast, en rijdt om 250 km per uur om zijn voorsprong te behouden of te vergroten. Zijn geluid wordt verbrand door de ondraaglijke hitte van de motor. Michel slaagt er in om zich van Warson los te rukken. Zijn «Novi» kan de hitte voor van Michel niet bijhouden...

Michel steekt de twee wagens die zich nog voor hem bevonden voorbij, en op 8 toeren van het einde van de koers heeft hij Warson in zijn bereik gekregen...

Warson moet het nu nog acht toeren volhouden zonder Michel te laten voorbijsteken! Voor deze laatste blijft opdracht niet alleen Warson in te halen, maar hij moet hem nog dubbelen en dat is wat anders!

MET DE KUIFJE'S PUNTEN!

Om je kamer te versieren,
de **REPRODUCTIES VAN**
«**DE MEESTERWERKEN**
VAN DE SCHILDERKUNST»

Iedere reeks bevat 5 reproducties van de mooiste doeken van de grootste schilders, gegroepeerd per tijdperk.

De XVIe eeuw - De Renaissance in Italië :
ANDREA DI BARTOLO SOLARIO : De Maagd met het groene kussen.
TIZIANO VECELLI, gen. **TITIAAN** : Frans I.
CARAVAGGIO : De Waarzegster.
LEONARDO DA VINCI : De Maagd, het Kind Jezus en sint Anna.
VERONESE : De Maagd, het Kind Jezus, sint Catharina, sint Jozef en een Benedictijn.

De XVIIe eeuw - Vlaamse school :
RUBENS : De Aanbidding der Wijzen.
RUBENS : De Maagd met de Vergeet-mij-nietjes.
VAN DIJCK : Mansportret.
TENIERS : De Kaartspelers.
JORDAENS : De Heilige Yvo, Patroon der Advokaten.

De XVIIIe eeuw - Franse school :
FRAGONARD : De Muziekles.
NATTIER : Mademoiselle de Lambesc en een klein kind in wapenrusting.
BOILLY : De Aankomst van de Postkoets.
DE LARGILLIERE : Mansportret.
BOUCHER : Het Ontbijt.
Etc., etc., etc.
Een gedetailleerde lijst van deze meesterwerken zal je op aanvraag opgestuurd worden.

Enige andere geschenken :

Afdrukplaatjes - Kuifje's chromo's - Schrijfpapier - Portefeuille - Ganzenpel - Puzzles.

STUUR JE BONS NAAR KUIFJE
Lombardstraat, 24 — Brussel.

DE PO

IN ZIGZAG OVER DE STRAAT

EEN motocyclist reed in zigzag en bovendien zeer snel door de straten van een stadje. Een politieagent kreeg hem in de gaten en het duurde niet lang of Jogindar Singh, dat is de naam van de motocyclist, werd opgeleid.

— Je bent dronken! zei de politieagent.
— Niet waar! zei de man. Ik ben doodnuchter!
— Even kijken, zei de politieagent, en haalde uit zijn zak een stuk krijt, trok daar-

mee een rechte lijn op de grond en vroeg aan Jogindar over die lijn te lopen. Daartoe was de motocyclist echter niet in staat.

— Zie je wel! zei de agent. Je bent stomdronken!

— Neen, ik ben doodnuchter maar jij hebt een zigzaglijn getrokken. Hoe wil je dat ik die volg?

De politieagent vroeg geen verdere uitleg meer, en stopte Jogindar in de doos om zijn roes uit te slapen!

GOEDE EN SLECHTE REFLEXEN

EEN zekere M. Collins liep te Toronto langs een villa, zag dat er brand was uitgebroken en hoorde twee meisjes angstig om hulp schreeën. Hij trok de villa binnen en kon de twee kinderen uit de vlammen redden. Intussen verschenen de pompiers ter plaatse en Collins nam de verschrikte meisjes bij de hand en leidde hen naar een restaurant in de buurt. Hij vergastte hen op

thee en lekkere taartjes en het duurde niet lang of zij kregen weer kleur op de wangen en vergaten de doorstaane angst. Plotseling stormde er een man het restaurant binnen, de vader van de twee meisjes. Hij nam de redder van zijn kinderen voor een kidnapper en begon hem zonder ook maar een woord te spreken af te troeven. Dat liet Collins natuurlijk niet zonder meer begaan. Men kon de twee vechthanden scheiden en de woedende vader en de moedige Collins verstrekten elkaar de nodige uitleg. Alles eindigde in de beste stemming en met dure eden van eeuwige vriendschap. Daarmee hadden ze eigenlijk toch kunnen beginnen!

DE MACHT DER GEWOONTE

IN de nabijheid van Salzburg wou een automobilist een smalle weg inslaan toen hij een karavaan cirkuswagens zag afkomen. Om de brede wagens plaats genoeg te laten, stopte hij op zij van de weg en wachtte tot de karavaan voorbij was. Eensklaps voelde hij een schok en daarop volgde een vreselijk gekraak. Hij sprong buiten en wat hij zag deed het bloed in z'n aderen verstijven... een olifant klauterde op zijn auto! Gelukkig kwam er een kornak die het dier zacht toesprak. De olifant trompette luid en liep terug naar zijn soortgenoten. De kornak verklaarde aan de automobilist dat de olifant de gewoonte had te gaan zitten op een tabouret van dezelfde kleur als de auto en dat hij nog te jong was om een auto van een tabouret te onderscheiden! De automobilist zwoer hoog en heilig voortaan alles wat op een cirkus geleek angstvallig te vermijden.

MIJ DEERT HET WATER NIET!

IN alle landen ter wereld streeft men er naar materiaal te vervaardigen dat de zeeluit in nood voor een verdrinkingsdood kan behoeden. De Britten maakten verschillende typen van zwempakken die op het water blijven drijven. Hier dan het laatste model dat getest werd in de haven van Portsmouth. De zeeman die bereid was de proef met het onzinkbare pak te wagen, deed het, zoals je ziet, met het nodige flegma.

STILJON

PROBAAT MIDDEL

STRIJD TEGEN HET VUUR

AL WIE JONAS HEET !

OP de deur van een restaurant van Atlanta (Ver. Staten) staat het volgende : « Al wie Jonas heet, mag hier gratis walvis-biefsteak eten. » Onnodig te vertellen dat men de eigenaar van het restaurant vaak de vraag stelt waarom hij de Jonassen gratis spijst ? Hij antwoordt dan steeds : « Ik realiseer hiermee een oude droom. Van het ogenblik dat ik de geschiedenis van Jonas en de walvis las, had ik lust Jonas de walvis te zien opeten... »

SEDERT enkele tijd dragen de Amerikaanse pompiers een nieuwe soort van uniform als zij een grote brand moeten bestrijden. De uniform is gemaakt uit onbrandbaar kraft-papier, bekleed met aluminium en bestaat uit broek, kiel, kap, masker en een paar handschoenen. De degelijkheid van deze uitrusting werd onlangs bewezen bij een boordbrand. De pompiers die in dit planje staken konden gedurende verschillende minuten op een meter afstand van het vuur werken zonder letsel op te lopen.

Dit weekblad moet verkocht worden tegen de verplichte prijs. Het mag noch in een leesmap, noch in huur gegeven worden, behalve wanneer de uitgever zijn toelating heeft verleend.

Het weekblad « KUIFJE » : 13^e Jaargang. Lombard Uitgaven, Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — Uitgever-Directeur : Raymond Leblanc, Isidoor Gerardoan, 9, Brussel. — Heliograf : Drukkerij-Hellograf, C. Van Cortenberghe, p.v.b.a., 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — KUIFJE-Holland : Singel 333, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 — Abonnement : 5 fl. per kwartaal.

NEDERLAND : 60 cent. — CANADA en de USA : 15 Cents. BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Congo : KUIFJE CONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk : DARGAUD S. A., 31, rue du Louvre, Paris IIe
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A. : PERIODICA Inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué.)

ABONNEMENTSTARIEF

	Belgie	Belg. Congo en buitenland	Canada en Ver. Staten
3 maanden ...	95. — F.	105. — F.	\$ 2.00
6 maanden ...	180. — F.	205. — F.	\$ 4.00
1 jaar ...	350. — F.	400. — F.	\$ 7.00

Oplage gecontroleerd door Decca

UITZONDERLIJK AANBOD
Stuur onderstaande bon in en voeg er een briefje van 20 B.F. of vier internationale antwoordcoupons bij. Per omgaande post ontvang je dan het prachtige rakettennummer.

Te adresseren aan MACH MAGAZINE, 116, Vonderkinderestraat, Brussel 18.

Naam :

Adres :

.....

.....

Publiciteit publiek

24-4-58

DOOR DE GELUIDSMUUR ! PILOETEER JE MOTORVliegtuig IN CIRKELVLUCHT

Champ

« CHAMP » (spanwijdte 51 cm).

Voor cirkelvlucht. Volledige doos met handvat en kabel F. 135.—
Kan uitgerust worden met een motor « Frog » - 15.000 toeren per min. - 91 gr 1 CC F. 525.—
of met een motor E.D. - 7.000 toeren per min. - 72 gr - 1 CC F. 499.—

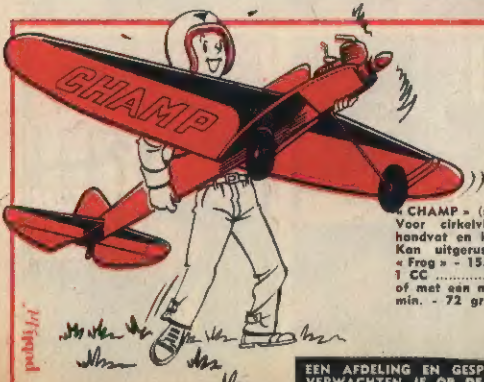
Vliegtuig voor vrije vlucht en cirkelvlucht alle modellen (gevechts-snelheids-zweef-vliegtuig). - Alle benodigdheden en gerief voor modelisten.

Echte explosiemotoren van alle cilinderinhoud : Frog - Webra - E.D. Mac Coy van F. 295 af en straalmotoren Jetex van F. 130 af

EEN AFDELING EN GESPECIALISEERDE VERKOPERS
VERWACHTEN JE OP DE 3^e VERDIEPING VAN DE

Galeries Cinspach

BRUSSEL - MECHelen - VILVOORDE

S.O.S METEOREN !

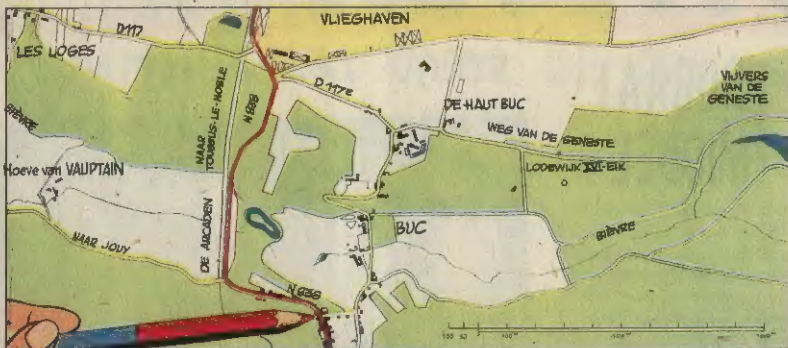
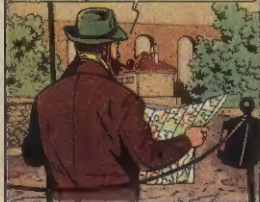
door
E.P. JACOBS

Op weg naar zijn vriend professor Labrousse heeft Mortimer een onaangenaam avontuur. De volgende dag tracht hij de feiten opnieuw samen te stellen...

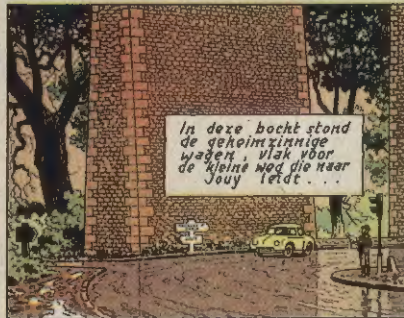
Mortimer blijft alleen op de plaats waar zijn fatale avontuur de vorige avond begon. Hij plooft zijn kaart open...

Ik moet de weg die ik heb afgelegd weerhouden. Ik sta hier dus op de nationale weg Nr. 638.

De professor loopt de helling op en maakt met rood potlood aanduidingen op zijn kaart...

Dat is juist. Nu ga ik tot bij de Arcaden...

In deze bocht stond de geheimzinnige wagen, vlak voor de kleine weg die naar Jouy leidt...

De wagen nam ons mee langs weg Nr. 638 tot bij het vlieg-veld. Hier kijkt hij in rechte hoek weg Nr. 149 E snijdt. Hier moet dus de bocht zijn waar we zo vreselijk slipten. Dat moet ik even nagaan...

Achthonderd meter verder komt Mortimer bij het vliegveld.

Ziezo! Daar zijn we dan. Weg Nr. 638 loopt naar links, naar Toussus-le-Noble. Een buurtweg leidt naar Guyancourt en dat is weg Nr. 149 E. Vooruit maar!...

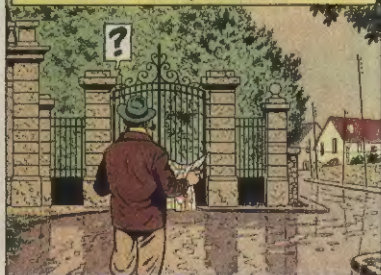

Mortimer tracht zich alles, wat aan het ongeluk voorafging, te herinneren...

Hier versnelde Ernest om de rode lichten van de wagen, die hij voor de Peugeot kield, in te halen. Het is dus bij het einde van onze rechte weg, dat het dier vlak voor onze ren sprong. Maar hoe de afstand juist raden? ... We raden zo snel...

Plotseling blijft de professor verhaard staan. Vlak voor zich ziet hij de ingang van een groot landgoed. De muur loopt in een bocht om de weg heen...

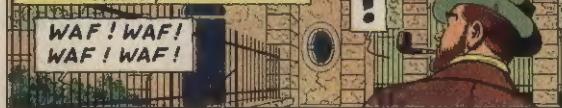

Vredraai! Daar zijn we de dans moel ont-snapt! Logischerwijze hadden we tegen het hekken moeten te pletter rijden. Ik herinner me die bocht helemaal niet...

Hij vervolgt zijn weg als eensklaps...

WAF! WAF!
WAF! WAF!

Achter het hekken bemerkt hij Eulis, de hond van Sadi, die woedend blaft.

Alweer die hond! Maar verduiveld, wat doet die hier?

WAF!

Er wachten Mortimer echter nog andere verrassingen, want plotseling hoort hij achter zijn rug een zonderling gefrinnik...

Hi!
Hi!
Hi!